

VÁŽENÍ DIVADELNÍ PŘÁTELÉ,

jak se stalo dobrým pravidlem, přinášíme vám v březnovém vydání našeho časopisu výčet nových inscenací, které pro vás budeme připravovat v průběhu následující sezóny 2020/2021.

Jsem nesmírně rád a logicky s tím i pyšný, když od našich zahraničních návštěvníků opakovaně slyším, že jsou naše představení nejenom srovnatelná, ale v mnohém i lepší než stejné tituly uváděné v těch nejvýznamnějších světových divadelních centrech, v Londýně či v New Yorku. I proto jsme neustále vyzýváni k hostování v zahraničí a naši režiséři, choreografové, výtvarníci, dirigenti, muzikanti a zpěváci dostávají nabídky k zahraniční spolupráci. Získali jsme celou řadu cen jak pro jednotlivé umělce z našeho divadla, tak i pro naše inscenace.

V nové divadelní sezóně pro vás nazkoušíme celkem osm inscenací. Pět z nich bude uvedeno na naší Činoherní scéně, tři pak na Hudební scéně. První z nich bude nádherná hra Josefa Boučka „**Noc pastýřů**“ o životě Jakuba Jana Ryby a především pak o událostech kolem vzniku jeho legendárního díla „Česká mše vánoční“. Nadčasové drama o boji talentu s mocí, sváru myšlenkové otevřenosti s omezeností a o síle ducha a hudby nastuduje v našem divadle režisér Petr Gazdík.

Další premiérou bude první české uvedení romantického muzikálu „**Pretty Woman**“, kterou podle světoznámého stejnojmenného filmu, v němž zazářili Julia Roberts a Richard Gere, napsali Garry Marshall, J. F. Lawton, Bryan Adams a Jim Vallance. Světová premiéra muzikálu se odehrála v roce 2018 v Chicagu a je naprosto úžasné, že můžeme toto báječné dílo uvést tak brzy i v našem divadle v režii Stanislava Moši.

Jedna z nejlepších světových divadelních autorek současnosti se jmenuje Yasmina Reza. Je držitelkou prestižní ceny Laurence Oliviera, laureátkou ceny Tony, Grand Prix Francouzské akademie a Molièrovoy ceny. My pro vás chystáme v režii Micoláše Tyce její absurdní grotesku „**Bella Figura**“, v níž s bravurním vtípem přesně analyzuje způsob života dnešních lidí středních let, jejichž hlavním životním motivem je ukázat se všem okolo v tom nejlepším světle, a to za všech okolností. Ovšem co se skrývá pod vší tou krásou? V této náramně dobře napsané komedii vítězí egoismus, nenávist, předsudky, xenofobie... a především výtečný, chytrý humor.

A jaká inscenace se stane naší tradiční silvestrovskou komedií? Napovíme... Kdo by neznal slova tohoto popěvku? „*Tak třikrát whiskey s ledem, ať trochu popojedem, a dámám Hennessy...*“ Dílo plné ironie i hluboce lidského humoru si s pochopením střílí z malého českého člověka a rozesmává další a další generace diváků. Kultovní nesmrtelnou filmovou komedii Zdeňka Podskalského, Vratislava Blažka, Evžena Illína a Vlastimila Hály „**Světáci**“ z roku 1969, tuto nestárnoucí brilantní randu s krásnými písničkami pro vás na našem jevišti připraví režisér Stanislav Slovák.

„**Dantonova smrt**“, historické drama Georga Büchnera v dokonalé divadelní formě a na pozadí vyličení posledního roku Velké francouzské revoluce popisuje nebezpečí radikalismu a to, jak úspěšnými úmysly bývá cesta dlážděna do pekel. Srážka dvou idejí, zastoupených z jedné strany Dantonem a z druhé Robespierrem, vytváří ústřední soubor na život a na smrt, z něhož není bez absolutní oběti historicky pozitivního východiska. Mimořádné a silně aktuální historické drama s výjimečnými hereckými příležitostmi nastuduje režisér Stanislav Moša.

Zážitky nejen z dívčí školy v Cowan Bridge popsala ve svém nejslavnějším románu Charlotte Brontëová. „**Jana Eyrová**“, velkolepý romantický muzikál o osiřelé dívce, která se ke svému štěstí musela probíjet životem plným strastí... Muzikál měl světovou premiéru v roce 1996 v Kanadě, na Broadway se dostal o čtyři roky později, získal pět nominací na cenu Tony a zaznamenal přes dvě stě repríz. Autorem hudby a písňových textů je zkušený americký skladatel Paul Gordon a libreto

DOKOŘÁN

**BŘEZEN
2020
CENA 48,- Kč**

Na Hudební scéně se 8. února odehrála světová premiéra muzikálu Ráj autorů Stanislava Moši a Zdenka Mery.

První uvedení tohoto výjimečného fantasy muzikálu proběhlo pod taktovkou Dana Kalouska.

Boleslav Polívka s Jiřím Morávkem a Jurajem Grochem byli mezi prvními gratulanty,...

... Bettina Weyers blahopřála jak svému muži Christophovi, který je autorem scény, tak kostýmní návrhářce Andree Kučerové...

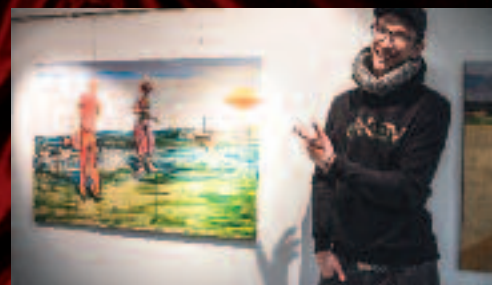
foto: Třvo Kutáčnická

... a autor a režisér Stanislav Moša v jedné osobě přijímal gratulace celý večer.

V předvečer svých narozenin 11. února obdržel Stanislav Moša z rukou primátorky Markéty Vaňkové Cenu města Brna za dramatické umění.

Pokračujeme ve výstavách v prostoru foyeru Činoherní scéně. Momentálně zde vystavuje David Tex.

STALO SE...

Další únorový víkend patřil premiérám na Činoherní scéně.

Režisér Dodo Gombár zde se svým týmem uvedl vlastní dramaturgii Miltonova Zvráceného ráje (zpráva o člověku).

Petr Štěpán přijímal blahopřání jak od kolegů,...

... tak od Boleslava Polívky, který si nenechal ujít ani tento titul.

Nafotili jsme plakát k Antoniově a Kleopatře.

Záhyby po rajských premiérách jsme se pustili do zkoušení nového muzikálového titulu Grand Hotel...

... i klasické Shakespearovy tragédie Antonius a Kleopatra.

Krásné datum 22. 2. 2002 si pro svou svatbu vybrali Boleslav a Marcela.

Na slavnostním obědě v restauraci Boulevard na naši dvoraně se novomanželé nevyhnuli tradici společné "polívky".

napsal anglický dramatik a režisér John Caird, který má na svém kontě mimo jiné i cenu Tony za svou režii „Bídníků“ v roce 1987. My muzikál v české premiéře uvádíme v režii a překladu Petra Gazdika.

Brian Yorkey a Tom Kitt jsou autory amerického rockového muzikálu, který měl na Broadwayi premiéru 15. května roku 2009 a z jedenácti nominací získal tři ceny Tony a v roce 2010 a jako jeden z mála muzikálových titulů byl oceněn i Pulitzerovou cenou. „NE/NORMÁLNÍ“ (Next to Normal) je velmi intimní příběh úzkého rodinného okruhu postav a jejich vztahové krize zobrazené skrze skvělou rockovou hudbu a kouzelný černý humor. Inscenace vznikne v režii Petra Gazdika.

Třetím titulem na Hudební scéně bude světová premiéra nového pohádkového muzikálu „Sněhurka a já“. Díky pohádkám bratří Grimmů, z nichž autoři Philip LaZebnik, Ronald Kruschak a Wolfgang Adenberg vycházeli, se zde setkáváme s oblíbenými hrdiny, postavami a bytostmi, které vskutku napínavý příběh řeší s potřebnou dávkou humoru a nadsázky. Autorem strhující hudby je talentovaná mladá autorka Pippa Cleary, jejímž mentorem není nikdo jiný než skladatel fenomenálních „Bídníků“ Claude-Michel Schönberg. Muzikál o tom, co se stane, když se postavy z pohádkové říše musejí vydat hledat záchránce do světa lidí, se dá v dobrém slova smyslu označit jako divadlo pro celou rodinu a my jej uvedeme v režii Stanislava Slováka.

Domníváme se, že nás čeká nádherná sezóna nabitá skvělou prací, na kterou nelze jinak než se těšit.

Se všemi kolegy z našeho divadla věříme, že společně s vámi prožijeme kouzelné večery plné výborného divadla v nové sezóně 2020/2021!

Za všechny z MdB

Stanislav Moša, ředitel MdB

B | R | N | O |

STATUTÁRNÍ MĚSTO BRNO
FINANČNĚ PODPORUJE
MĚSTSKÉ DIVADLO BRNO,
PŘÍSPĚVKOVOU ORGANIZACI

MINISTERSTVO
KULTURY

PARTNEŘI DIVADLA

CARent

Mercedes-Benz

HOŠEK MOTOR

Dopravní podnik města Brna a.s.

Lázně Slatinice
A.D. 1526

INŽENÝRSKÉ, DOPRAVNÍ A POZEHNÉ STAVBY

AUTOCONT

KRATOCHVILOVI

TINO A PEŇA

Spíme v ateliéru,
dcera ve fotokomoře aneb
Kluci jsou křížky, holky jsou kolečka

S tanečnicí a choreografkou Hanou Kratochvilovou, které všichni říkají Peňa (dále jen P), a fotografem Antonínem Kratochvilem, kterému všichni říkají Tino (dále jen T), jsme domlouvali rozhovor – na to, že pracujeme všichni tři v jednom divadle – poměrně dlouho. Nezbylo tudíž, než rozhovor začít právě dotazem na Kratochvilovic rodinný provoz.

Potkáváte se vy dva vůbec někdy? Nebo si jen tak předáváte děti?

P: Třeba teď s tebou. ☺ Vždyť jsme se domluvili už napotřetí, to není tak špatné. ☺

T: Teď začne generálový týden *Ráje* na Hudební scéně, tak se uvidíme jen z hlediště na jevišti, když budu Peňu fotit, jak tančí. Teda když si nebudu muset odskočit na Činoherní scénu na generálky *Ztraceného ráje*.

P: A vtipné je, že druhá fotografka Nikol Wetrovová, která by Tinovi mohla vypomocet, zároveň swinguje moji roli v *Ráji*, takže kruh se uzavřel, jsme trojúhelník a dělíme se o jednu Nikču. *A jak řešíte s dvěma nepravidelnými pracovními dobami a třemi dětmi rodinný provoz? Máte Google kalendář?*

T: Máme oldschoolový nástěnný kalendář na lednici a tam to všechno píšeme, aby si to mohly přečíst i babičky.

P: Já bych to upřesnila – nepíšeme to tam my, ale píše to tam Tino a já se přizpůsobuju. A občas teda přepisuju. Zase ta nepravidelná pracovní doba většinou pár naučí trpělivosti, toleranci a umění vyjít si vsříc. Každý večer musíš řešit další den – ty odvedeš, já vyzvednu, ty můžeš do tolika, já můžu od tolika, ty přijdeš později, já odejdu dřív... Pořád se plánuje. Ale zase u toho plánování jsme hodně spolu. *(smích)*

T: Babičky jsou každopádně naše záchrana. P: A děda, který funguje jako plnohodnotná babička. No nasměj se, ne všichni dědové si chtějí a umí poradit s tříletými holčičkami. A náš je v tomhle bezvadný. Ale abych nepřeháněla – teď jsem byla tři roky na mateřské a to jsme byli spolu dost.

Tino, ty ses narodil s fotoaparátem v ruce, nebo ses rodinnému dědictví vzpouzel? (Pozn. – jak

čtenáři této revue zřejmě vědí, Tino je synem mnohaletého fotografa MdB a šéfredaktora této revue Jefa Kratochvila.)

T: Nevzpouzel, ale začalo to pozdě. Já jsem jako malej chodil s tátou hodně často na focení, když mě neměl kam dát, trochu jsem i pomáhal, nosil věci, motal kabely... Ale foťák mi táta do ruky nedal, ten jsem dostal až od dědečka, který žil v Německu a koupil mi první zrcadlovku. A ve čtrnácti, hned po základce, jsem šel na fotografickou školu.

P: Ale taky jsi byl mockrát u focení doma, protože jste měli ateliér v ložnici, ne?

T: To je pravda. U nás v ložnici, kde dneska spíme spolu s Peňou a dětmi v jedné posteli, byla dřív sklápěcí postel a pozadí, kde táta fotil.

P: A vlastně díky digitalizaci focení má Amálka jako desetiletá konečně svůj pokojík.

T: Ona totiž spí tam, kde táta mívával temnou komoru.

Tys byl jako dítě asi zvyklý na rušný společenský život?

T: To velmi. ☺ Všechny hvězdy se chodily fotit k nám na Jaselskou do třetího patra. A naproti přes ulici je střední zdravotnická škola, takže si pamatuju třeba, že se u nás fotila skupina Oceán, Petr Muk stál v okně a z protějšího okna na něho ječelo třicet pubertáček, které nakonec utekly z hodiny a za deset minut byly u nás v bytě. A pak utíkaly častěji, protože se vědělo, že se u nás takové věci prostě dějí. Jednou tam takhle stál v okně Bolek Polívka a křičel na ně přes ulici: „Jsem váš nový učitel biologie a budu vás učit z tohoto okna!“

Kdy jste nastoupili do MdB?

P: Já s otevřením Hudebky, konkurzem na *Vlasy*. Vzápětí jsem hostovala v *Zahradě divů* a pak mi už nabídli angažmá.

T: Se mnou to bylo stejné, já jsem nastoupil na půlúvazek taky s otevřením Hudebky a měl jsem ho až do tátovy smrti, kdy jsem „zdědil“ úvazek po něm. Ale vyskytoval jsem se tady od desíti let, chodil jsem tátovi pomáhat, a ještě když jsem byl na škole, tak jsem občas vyfotil nějakou premiéru nebo večírek, když táta nemohl. Takže to tady opravdu беру jako rodinné místo, jelikož se tu pohybuju už třicet let.

P: Pamatuju si, že když jsme spolu ještě nechoďili, tak jsi mě sem vzal na *Westku* a z toho jsem byla jako očarovaná. Proto jsem taky pak šla na ten konkurs na *Vlasy*.

T: Já měl od táty volné lístky, tak jsem na to balil holky. Tehdy jsem zrovna chodil s jednou slečnou, ale do divadla jsem přišel s Peňou. Máma se podezíravě ptala, kdo to je, já vysvětloval, že jenom kamarádka a táta prohlásil: „No jo, Kratochvil se nezapře.“ Já se styděl a Peňa se jenom culila.

Baví tě víc fotit na jevišti nebo v ateliéru?

T: Určitě na jevišti. Tam totiž v uvozovkách nemusíš nic dělat. Nemusíš řešit, jak tu věc nafotit, aby byla zajímavá, protože ona už zajímavá je a ty pro ni musíš „jenom“ najít správný úhel. Mě navíc baví dynamické fotky, proto mě nejvíc baví fotit v generálcích, kdy můžu chodit mezi herci a hrát si s detaily a kompozicí. Táta mi vždycky opakoval, že práce divadelního fotografa je dreamjob, že jsi na skvělém místě, kde je spousta zajímavých věcí a kde je radost fotit. On taky dlouho měl focení divadla jako koníček, na který si vydělával jinde, a vůbec nedoufal, že by se tím mohl živit. A když se to stalo, bral to jako splněný sen. A já to mám dodneška stejně. **Peni, jaké to je střídat v jednom souboru pozi-**

ce tanečnice, choreografky a asistentky choreografa?

P: Samozřejmě je těžší najít autoritu, když jsi s těmi lidmi pořád. Když přijde na zkušebnu Igor Barberić, který je tu jednou za dva roky, tak je ti cho automaticky. Ale právě proto, že vím, jaké to je z druhé strany, a vím, jak velké je to pokušení zlobit, protože to je vždycky zábavnější, oceňuju, že se kolegové v 99 % případů chovají skvěle. Je to taky tím, že je jasné, že tady u těch obřích kusů ví, že na to zkoušení není moc času a že ten čas, který prozlobí, jim pak bude chybět. Občas samozřejmě únava přinese krizovou situaci, ale já stejně neumím zvednout hlas a pronášet kázání.

A co teda děláš, když někdo zlobí?

P: Většinou za mě zařve TICHOOO někdo jiný, kdo už ten bordel nevydrží. ☺ Ale to je fakt málokdy. Já ty lidi znám hodně dobře, vím, co komu sedí, a vymyslím to tak, aby jim v tom bylo co nejlíp, ne aby to za každou cenu naplnilo moje choreografické ambice. A myslím, že to ve velké většině vidí a oceňují.

Kreslíš si při přípravě mapky choreografii?

P: No jasně. Vypadá to jako piškvorky. Kluci křížky, holky kolečka.

A potřebuješ si ji vždycky nejdřív zatančit?

P: Spíš hodněkrát poslechnout a představit si. Nejvíc mě toho napadá doma vleže před spaním. Už bych měla spát a najednou přicházejí nápady. Mám ráda, když se v choreografii děje víc věcí zároveň a v určité chvíli se potkají, a to si člověk musí nejdřív podrobně představit.

Tino, fotíš Peňu často, nebo je to „kovářova kobyla“?

T: No... spíš za bé.

P: Rozhodně za bé.

T: Já nefotím moc ani děti, leda na mobil.

P: Já se nefotím moc ráda, takže je to vzájemné. Ale když pak přijde mail, že jediná Kratochvilová nemá fotku na stránkách, tak je to legrační.

T: Teď budeme poprvé v životě mít rodinné focení, kdy nás bude fotit právě Nikča. To jsme nikdy nedělali, tak se těšíme. Pokud teda najdeme čas, už jsme to taky třikrát přesunuli.

*Text: Jan Šotkovský,
foto: Nikol Wetterová*

A photograph of Michal Nevěčný, a middle-aged man with short grey hair, wearing a white button-down shirt. He is standing in a control room, holding a pair of glasses in his right hand. In the background, there is a large clock on the wall and various pieces of audio equipment on a desk.

Michal NEVĚČNÝ

NA JEVIŠTI JE MI NEJLÍP!

Divadlu propadl odmalička, ale přestože měl po mnoha dětských rolích a účinkování v dabingu a rozhlasě našlápnuto k herecké kariéře, osud ho k němu nasměroval jinudy. Oklikou se už v dospělém věku dostal na pozici inspicienta, které je od té doby nepřetržitě věrný tři dekády. Sen o herectví se však Michalu Nevěčnému nakonec splnil taky. Možná i díky pokoře, chování a vlastnostem ze „staré školy“, které se dnes už málo vidí.

Co vás už odmala k divadlu nasměrovalo? Pocházíte snad z divadelní rodiny?

Vůbec ne. I když můj tatínek vždycky říkal, že jsme takoví šaškáři. Ale jinak pocházím z učitelsko-dělnické rodiny. Je však pravda, že mě i mého staršího bratra Romana (*dlouholetý člen Jihočeského divadla v Českých Budějovicích, posledních několik let člen brněnské Mahenovy činohry – pozn. aut.*) různé „předvádění se“ odmalička ohromně bavilo. Jezdili jsme na pionýrské tábory, já jsem od svých deseti let chodil do souboru Pirko. Moc rád vzpomínám na jeho tehdejší vedoucí Jindru Delongovou. Ale pamatuji si, že můj první styk s touto oblastí se odehrál ještě předtím, asi v mých šesti letech, kdy jsem v Typosu seděl na klíně jedné hlasatelce. (*smích*)

Takže jste byl tzv. dětským hercem?

Měl jsem štěstí, že jsem vlastně už jako malé dítě poznal někdejší slávu brněnského dabingu a rozhlasu. Tehdy byl opravdu ještě čas se nad textem hromadně sejít, v klidu si jej projít, poslechnout si celý příběh... Setkal jsem se tím pádem s takovými bardy, jakými byli třeba Jiří Tomek nebo Ladislav Lakomý. Občas jsem se objevil i v televizi, například v legendárních *Bakalářích* nebo sérii *Slovácko sa nesúdí*. V roce 1975 jsem také natočil film *Zbabělec*, za který jsem dostal Cenu za pozoruhodný herecký výkon.

To vypadá, že jste měl odmala slušně našlápnuto a nemohl snad v životě zamířit nikam jinam než směrem k herectví...

To byl právě ten největší kámen úrazu! Nedovedl jsem si představit, že můžu dělat něco jiného. Až mi musel osud trochu ukázat, kdo je tady pánem. Zkrátím to a řeknu jen, že od svých patnácti let jsem se celkem čtyřikrát pokoušel dostat na konzervatoř. Vždy neúspěšně – přestože jsem se

snažil nic nepodcenit, k přijímačkám mě připravoval třeba samotný Ladislav Lakomý.

Jak jste tento neúspěch nesl?

V té době mi moc pomohla moje rodina. Zejména maminka, která mi našla divadelní soubor Pro100r pod vedením Akrama Staňka. Také bratr mi byl velkou oporou, když jsem si za ním jezdil do Českých Budějovic doplňovat své abstinenci divadelní příznaky. Bylo to pro mě úplné sanatorium! Vlastně i reálný život, který jsem chtěl tenkrát žít.

Kam jste tedy zamířil, když konzervatoř nevyšla?

Vyučil jsem se knihařem. Což je krásné řemeslo – ten pocit, když se vám rodí pod rukama nová kniha, fantazie vám běží jak dostihový kuň... Ale přece jen to obnáší práci ve fabrice, která se velmi brzy stane stereotypní a až otupující.

Pracoval jste potom v oboru?

Ano, pracoval jsem v tiskárně a potom v Rudém právu. Poté, co mi vždy další a další rok po sobě nevycházal můj sen o herectví a studiu na konzervatoři, se mi víc a víc hroutil svět. Byla to pro mě neveselá doba, absolutně jsem nevěděl, kterým směrem se dát... Viděl jsem tehdy třeba po městě viset plakáty s Erikem Pardusem, které na něj lákaly ve filmu *Romance za korunu*, a říkal jsem si: Vždyť já mám být také tam, a ne tady dít ve fabrice! Nakonec jsem ale tuhle práci vydržel dělat celých deset let.

Co nebo kdo tedy potom zapříčinilo, že jste se nakonec přece jen ocitl u divadla?

Muže za to vlastně herec Jiří Tomek, se kterým jsem se znal z dabingu a byl za ty roky už i naším rodinným přítelem. Byl známý tím, že každý rok dával svým přátelům vlastní péefky, které jsem mu já v naší tiskárně ořezával. Tím pádem na vlastní oči viděl, jak jsem tam nešťastný. A jednoho dne mi oznámil, že se u nich v divadle uvolnilo místo inspicienta, tak jestli bych to nechtěl zkusit.

Jaká to byla doba?

Nastoupil jsem k tehdejšímu Mrštíkům 15. května 1990. U divadla jsem tedy už skoro třicet let, takže brzy budu mít takové malé osobní výročí. Byla to svým způsobem nádherná doba, plná nadšení, svobody, nových plánů... Rád na to vzpomínám, hodně věcí jsme se tady všichni učili za pochodu. A pro mě osobně to byl konečně splněný sen a možnost být nějakým způsobem nablízku herecké profesí.

Jak jste pronikal do tajů inspicientského řemesla?

Pozvolna. Měl jsem především velké štěstí na lidi, kteří mi v tom zasvěcování hodně pomohli. Takto jsem v divadle ještě před jeho odchodem do důchodu zažil třeba legendárního inspicienta Jaroslava Járského. Ten mi dával cenné rady, byť ne všechny jsem později dokázal splnit. Například tu, že bych si neměl lidi moc pouštět k tělu. Další byla Jiřina Kolaříková, která mi třeba radila, jak správně volat herce na jeviště, jak si upravit knihu.... Potom Ladislav Šamlot, silný kuřák, který vykouřil stovku cigaret denně.

Jak byste po třiceti letech charakterizoval profesii inspicienta vy sám?

Podle mě to nejlépe vystihuje definice, že se jedná o věčný boj o klid. Nezapomenu, jak za mnou kdysi v mých začátcích přišla herečka Zdena Herfortová, položila mi ruku na rameno a řekla: Míšo, buď klidný. Protože když budeš klidný ty, budou klidní i všichni okolo tebe. A to je obrovská pravda!

Jaké vlastnosti by tedy měl mít dobrý inspicient?

Určitě ten zmíněný klid. Také jistou dávku empatie, schopnost improvizace. Také by měl mít rád divadlo. Tato práce je totiž hodně náročná na

psychiku a vyžaduje maximální nasazení. Ze začátku je to těžké, když se vše teprve rodí a vzniká. Ale zase je to živé, není to ubíjející práce ve fabrice. A když potom ve výsledku představení šlape jak švýcarské hodinky, je to nádhera!

K divadlu jste se tedy nakonec dostal, ale jak to dopadlo s vaším snem objevovat se i na jevišti a hrát?

Ta touha ve mně byla pořád! Na jevišti je mi nejlíp! A jsem moc vděčný kolegům a režisérům, že mně tuhle šanci často dávají. Ať už to byl Stan- da Moša, Zdeněk Dušek, Gustav Skála, Zdeněk Černín, Roman Meluzín, Martin Glaser, Roman Polák, Petr Kracik, Hana Burešová, Stanko Slovák, Petr Gazdík... Jsem vděčný a šťastný i za malé role. Vlastně se mi tak všechno vynahradi- lo – ty roky, které jsem nešťastný strávil v tiskárně, a kdy to pro mě vypadalo, že se k hraní už nikdy nedostanu.

Dokážete si svůj život bez divadla představit?

Po pravdě asi moc ne, i když zároveň vím, že je víc než nutné se čas od času od práce úplně od- poutat a změnit prostředí. Pro mě to znamená zajít si na vápno – tedy do restaurace Na Vápně u nás v Juliánově. Tam si dám s kamarády dobré pívko a probereme všechno možné. Dalším úni-

kem jsou pro mě procházky s pejskem. A velmi rád trávím čas se svojí rodinou. Občas mě také navštíví sousedka, se kterou hrajeme různé hry. (smích)

Které inscenace se vám za těch třicet let nejvíce vryly do srdce?

To je těžká otázka, protože těch bylo opravdu hodně. I když na to nevypadám, mám radši vážnější žánry. Určitě mě hned napadají *Sny svatojánských nocí*, se kterými jsme na zájezdech projeli velký kus Německa. Potom namátkou *Bastard*, *Našeptávání*, *Ginger a Fred*, *Večer tříkrálový*, *Marie Stuartovna*, *Sluha dvou pánů*, *Romeo a Julie*, *Jméno růže*, *Smrt Pavla I.*, *Osmýčky*, *Anna Karenina*...

A které vám utkvěly tím, že byly inspicientsky náročné?

Je pravda, že některé inscenace jsou skutečně za odměnu. Z těch současných je to třeba *Jméno*, kde je na jevišti jen pět herců. Obecně jsou náročnější hry, ve kterých je hodně „tahů“ nebo na jevišti točna, kterou inspicient musí ovládat.

Jsou známé herecké sny, kdy herec prošvihne svůj výstup nebo má na jevišti okno. Má nějakou noční měru i inspicient?

Tim může být třeba to, že „pustí“ představení, a přitom nejsou v divadle všichni herci. Už se mi to také stalo, a už bych to nechtěl nikdy zažít. Jsou to totiž trochu infarktové stavy! Jedním z těch případů byl muzikál *Koločava*, kdy jsem si nevěšiml, že chybí jedna sboristka.

Určitě jste za ty roky u divadla zažil i nějaký trapas, humornou historku... Podělíte se o nějaké?

Těch bylo samozřejmě nepočítaně! Dám k dobru přímo jeden svůj osobní, aby bylo vidět, že člověk se nemá brát smrtelně vážně. Kdysi jsme hostovali s inscenací *Přelet nad kukaččím hnízdem* v Třinci. Jeviště tam bylo lehce zešíkmené a moje postava Martinho na něm v jeden moment hrála jakože v psychiatrické léčebně spolu s ostatními kostky. Jedna kostka mi najednou zalítla kamsi na kraj, já se pro ni chtěl nahnout, a přepadl jsem při tom do první řady mezi diváky! Vydal jsem ze sebe ještě v rámci své mírně retardované postavy kvilivý zvuk, a bylo vymalováno! A jak jsem takový telnatý, dovedete si představit, jaké to bylo haló. Za mnou byli na jevišti kolegové Martin Havelka a Viktor Ská-

la, kteří měli mít zrovna vážný dialog. Ale samozřejmě to v ten moment vůbec nešlo...

Na závěr zmíním dvě „výročí“. První je spojené s vaší osobou, a to vaše 55. narozeniny. Jak toto číslo vnímáte?

Když mě bylo sedmnáct let, měl jsem pocit, že už nechci být starší. Dnes je mi pětapadesát, a vážim si každého božího dne.

Druhým výročím je 75 let Městského divadla Brno. Co byste divadlu popřál do dalších let?

Například hodně antických tragédií, aby diváci trochu potrápili mozek a uvědomili si, v jaké skvělé době žijeme. Také dost pěkných komedií, kterými bychom jim svítli do tmy tohoto světa. Když u nás nedávno slavil své narozeniny ředitel pivovaru Hauskrecht, řekl na jevišti divákům krásnou větu: Pivovar a divadlo mají něco společného – oba dělají lidem radost. Tak tedy dělejme lidem radost!

Text: Lenka Kolegarová,
foto: Tino Kratochvíl

RÁJ – CO SE DĚJE PŘED PREMIÉROU

Než se jakákoli inscenace dostane před diváky a herci, tvůrci i inscenační tým si užijí slavnostní premiérový večer, jehož zachycení si můžete prohlédnout na první otvírací dvoustraně naší revue, odehrává se v zákulisí, hledišti i přilehlých pracovištích jeviště velmi napínavý tvůrčí proces. Na následujících stránkách vám ve fotografiích Nikol Wetterové ukážeme to, co předcházelo světové premiéře nového fantasy muzikálu *Ráj*, který pro naše divadlo napsali Stanislav Moša a Zdenek Merta.

Mezi jevištěm a hledištěm probíhá neustálý dialog.

Každou scénu je třeba pečlivě připravit.

Na jevišti se často čeká.

Dokonce i choreograf spoustu času posedí.

Pro představitele dětských rolí to bylo první seznámení s prací v divadle.

Vše pomáhá organizovat asistent režie.

Čeká se i v hledišti.

*Zato ve vlásenkárně
a maskérně
je stále živo!*

A jak to celé dopadlo, se můžete přesvědčit na vlastní oči na některé z repríz v březnu nebo dubnu na Hudební scéně.

Michaela MRKOSOVÁ

UMĚT VZBUDIT EMOCE

S Kristianem Pekarem a Hanou Štěpánovou v muzikálu Ráj,
režie: Stanislav Moša

Michaela Mrkosová je čerstvou posilou našeho muzikálového souboru. Do Městského divadla Brno nastoupila v září 2019, ale již jako studentka konzervatoře hostovala v našich inscenacích.

Jaké bylo tvé první setkání s naší divadlem?

Poprvé jsem účinkovala v muzikálu *Evangelium o Marii*. Přišla jsem tehdy na konkurz a měla jsem přichystanou píseň hlavní postavy mladé Marie, ale zazpívala jsem pouze píseň z volného výběru a na Mariinu píseň se prostě nedostalo. Nebyla jsem si úplně jistá jedním nejvyšším tónem, a tak když mi režisér Stano Slovák poděkoval, já se rozloučila s komisí... a až za dveřmi jsem si uvědomila, že jsem vlastně chtěla zkusit ještě zabojovat o hlavní roli! Ale nakonec jsem byla ráda, že jsem to nezkusila, protože asi bych tuto roli nedostala a takhle jsem mohla účinkovat alespoň ve sboru. Hrozně ráda na tento muzikál vzpomínám.

A jaká byla vlastně tvoje cesta k divadlu?

Samozřejmě jsem jako dítě navštěvovala divadla, ale mým největším zážitkem byla v teenagerovském věku inscenace *Koločava*. Hodně mě zasáhla a nemohla jsem ji dostat z hlavy.

A ta mě možná nasměrovala k divadlu. Já byla jako dítě vedena hlavně k houslím. Od školky jsem tam chodila, takže když přišlo mé rozhodování, kam směřovat na konci základní školy, na zvědavý dotaz mé maminky jsem odpověděla, že půjdu na konzervatoř. Maminka tedy pouze doplnila: „Na housličky, že?“ Rezolutně jsem odpověděla: „Ne, na herectví!“ Na její vyděšený výraz nezapomenu doteď. Ale byla skvělá. Suše polkla a medovým hlasem mi řekla, že bych tedy mohla zkusit alespoň nějaký dramataček! Já totiž nedělala absolutně nic! Takže na začátku deváté třídy mi zařídila dramatický kroužek a já jsem na hereckou přípravu měla cirka půl roku. Naštěstí jsem se tam setkala s Erikou Kubálovou, maminkou mých kamarádek a na příjmačky mě posléze připravovala Kačka Jebavá z Divadla Husa na provázku. Talentovky dopadly dobře, díkybohu! Protože na gympl jsem se opravdu nepřipravovala. A ráda bych touto cestou poděkovala svým rodičům, že to se mnou vůbec vydrželi, protože když si zpětně uvědomím, jak jsem se chovala, sama bych si občas dala facku.

Věnovala ses i soutěžím vesměšských tancích. Jak dlouho?

Mí rodiče hodně dbali na to, abych měla všestranné vyžití. Nejen to kulturní, ale také sportovní. A společenský tanec je vlastně pěkně tvrdý sport. Takže jsem docela dlouho chodila tančit, jenže to skončilo krátce poté, kdy jsem přišla o tanečního partnera. Už se nám nepodařilo sehnat jiného a přišla jsem do let, kdy jsem se trochu začínala „ulejvat“. Když jsem totiž neměla zodpovědnost vůči partnerovi, tak jsem i já sama začala tréninky vypouštět a nechodila jsem tam. Nakonec ale tanec uplatním i zde v divadle, za což jsem ráda. ***Jaká je tedy realita toho „velkého divadla“ z pohledu začínajícího umělce? Někoho, kdo se teprve půl roku před rozhodnutím o své budoucí profesi rozmyslí, že vlastně chce být hercem?***

Mě na divadle nejvíc fascinuje ta moc předat divákům nějakou emoci. Vždycky mě to jako diváka naprosto dostalo. A v duchu jsem si říkala: „Ty jo, jestli bych já někdy takhle dokázala v lidech vzbudit takové velké emoce, které je nutí vracet se k představení, přemýšlet o něm, to by bylo něco!“ Rozhodně jsem tehdy neuvažovala o tom, že je to vlastně o hereckých výkonech. Pro mě jako diváka byl vždy nejdůležitější děj. Ale v konečném důsledku jde o to, že mě díky hercům děj natolik upoutal, že jsem nevnímala divadlo v jednotlivých složkách. Teprve až jsem pronikla do všech tajů, mi je vlastně jasné, že to bylo díky skvělým hercům, kteří dokázali děj předložit přirozeně. V průběhu studia na konzervatoři jsem pak zápasila sama se sebou, protože ve mně byl stále ještě ten nadšený divák, který se nechal unášet dějem. Měla jsem s tím problému a vědomě jsem se musela nutit pozorovat jednotlivé herecké výkony a přemýšlet nad nimi. Do dneška jsem ale nadšenou fanynkou a jak se říká „sežeru úplně všechno“! Mí přátelé už se mě neptají na mé dojmy z představení, protože já chválím skoro všechno, čímž ovlivním jejich očekávání a pak se třeba úplně neshodneme v názorech na jednotlivé inscenace.

Mišo, jsi v divadle krátce, ale už máš za sebou pár zkušeností. Na co nejraději vzpomínáš a na co se těšíš?

Nejvíc vzpomínám právě na *Evangelium o Marii*. Protože ten muzikál se mi hrozně moc líbil a taky asi proto, že to byla má první práce v profesionálním divadle. Taky se mi líbilo základní pojetí, kdy režisér Stano Slovák nepředkládal náboženská témata, ale vyprávěl pouze příběh

V roli jednoho z rytířů Ni
v muzikálu Mothy Python's Spamalot,
režie: Stanislav Slovák

matky, která trpí kvůli svému synovi. Díky *Spamalotu* jsem objevila Monty Pythony a tato britská komediální skupina se také stala tématem mé závěrečné práce na konzervatoři. Stala jsem se jejich nadšenou obdivovatelkou, takže místo dvacetistránkové práce jsem odevzdala malou diplomku o pětadesátí stranách! A užívám si zkoušení nového muzikálu *Ráj*. Jsou tam nádherné kostýmy, nápadité líčení a skvělá hudba Zdenka Mertý. Přijďte se na něj podívat. A moc se těším na zkoušení nového muzikálu *Grand Hotel*! ***Připojuji se tedy s pozvánkou na naše novinky a děkuji za rozhovor.***

*Text: Helena Brzobohatá,
foto: Tino Kratochvíl*

FESTIVAL DOKOŘÁN

PRO HUDEBNÍ DIVADLO 2020

7. – 12. ČERVNA 2020

VIII. MEZINÁRODNÍ FESTIVAL
HUDEBNÍHO DIVADLA

Festival Dokořán vám opět nabídne průřez tím nejlepším z oblasti hudebního divadla! Soubory z České republiky i ze zahraničí přivezou do Brna ty nejzajímavější muzikály i původní hudební inscenace.

Program i vstupenky na představení budou k dispozici již od března 2020!

Vstupenky lze zakoupit on-line a v pokladně MdB, Lidická 16,
tel.: 533 316 360, www.mdb.cz

B | R | N | O

STATUTÁRNÍ MĚSTO BRNO
FINANČNĚ PODPORUJE
MĚSTSKÉ DIVADLO BRNO,
PŘÍSPĚVKOVOU ORGANIZACI

**L. Davis, R. Wright, G. Forrest, M. Yeston, V. Baumová:
GRAND HOTEL**

elegantně excentrický muzikál, česká premiéra

Stárnoucí primabalerína, krásný, leč osamělý baron, těžce nemocný židovský účetní, pohledná sekretářka, nevyspalý recepční a skeptický lékař. To je svět luxusního hotelu roku 1928. Svět, ve kterém se prolíná láska a beznaděj, zrození i smrt, smích i slzy. Hotel jako místo, kde se protínají lidské osudy, kde cizí lidé žijí své radosti a smutky vedle sebe, se tak stává působivou metaforou našeho pobývání na tomto světě. To vše doplněno skvostnými retro melodiemi, vtažujícími do světa Berlína 20. let.

Režie: Stanislav Slovák

Hrají: L. Janota nebo L. Vlček, K. Daňhelová nebo M. Matějová, K. Pekar nebo A. Slanina, L. Bergerová nebo M. Sedláčková a další.

Zdenek Merta, Stanislav Moša:

RÁJ

fantasy muzikál

Zcela nový český muzikál vás přenesení do blízké budoucnosti. Na naší zemi došlo ke katastrofě a lidstvo se ve svém vývoji ocitlo celá staletí zpět, svět je zničený roboty a je čím dál víc ovládnán mimozemskou civilizací... Pro představení, co můžete čekat, citujeme útržky z několika divadelních recenzí: „Muzikál postavený na neotřelé hudbě a dynamické choreografii,“ „Strhující, rytmické skladby,“ „Silně výrazový zpěv,“ „Taneční vystoupení zapůsobí svojí živočišností, dynamikou, nespoutaností...“

Režie: Stanislav Moša

Hrají: L. Janota nebo K. Pekar, K. Daňhelová nebo V. Matušová, L. Kolář nebo S. Slovák, Z. Jandová nebo I. Vaňková a další.

John Milton, Dodo Gombár:

ZTRACENÝ RÁJ (zpráva o člověku)

jevištní báseň o prvotním hříchu člověka

Ztracený ráj je právem považován za jedno z nejvýznamnějších děl světové literatury. Geniální anglický básník John Milton mluví jazykem plným metafor, v jeho přeháňkách vizí se to hemží obrazy pekla, ráje, padlých andělů, války o duši člověka... Jak ale rozpoznat zlo, když je zahalené zlatým závojem, svůdným úsměvem či okamžitým „polechtáním“ ega?

Režie: Dodo Gombár

Hrají: P. Štěpán, Z. Junák, J. Brožek, B. Goldmannová, M. Němec, K. M. Fialová, A. Zelová a další.

Matthieu Delaporte, Alexandre de la Patallière:

JMÉNO

konverzační komedie

Na běžné rodinné večeri padne zásadní otázka: Jak se bude jmenovat očekávaný potomek? Odpověď budoucího otce v podobě dobrého, leč poťouchlého šprýmu vyvolá učiněnou melu, chaos, ba hysterickou atmosféru. Vtipná, krutá, dojemná i chytrá hra o vztazích mužů a žen stojí na brilantních dialogích a je prošívkována nejen vtipem, ale také cenami – *Jméno* má na kontě tři ceny pardubického GRAND Festivalu smíchu 2015 a dva Těšínské anděly z Festivalu divadel Moravy a Slezska 2019!

Režie: Petr Gazdík

Hrají: A. Antalová, V. Skála, J. Uličník, M. Havelka a V. Matušová.

PROGRAM BŘEZEN

PROGRAM DUBEN

ČINOHERNÍ SCÉNA			
1.3. ne	19.00	Ztracený ráj (zpráva o člověku)	D
2.3. po	19.00	Ztracený ráj (zpráva o člověku)	AB1
3.3. út	19.00	Santiniho jazyk	E2
4.3. st	19.00	Pro nic za nic	AB3
5.3. čt	18.00	Pro nic za nic	SP
7.3. so	19.00	Pro nic za nic	A6
8.3. ne	18.00	Žitkovské bohyně (krev je krev)	
9.3. po	19.00	Santiniho jazyk	A1
10.3. út	19.00	Santiniho jazyk	C2
11.3. st	19.00	Osmyčky	R2020
12.3. čt	19.00	Lakomec	
13.3. pá	19.00	Lakomec	
14.3. so	19.00	Ztracený ráj (zpráva o člověku)	AB6
15.3. ne	19.00	Osmyčky	A2020
16.3. po	19.00	Osmyčky	M2020
17.3. út	19.00	Ztracený ráj (zpráva o člověku)	A2
18.3. st	19.00	Ztracený ráj (zpráva o člověku)	A3
19.3. čt	19.00	Ztracený ráj (zpráva o člověku)	AB4
20.3. pá	19.00	Pro nic za nic	A5
21.3. so	19.00	Jméno	
22.3. ne	19.00	Osmyčky	X2020
23.3. po	19.00	Osmyčky	Z2020
24.3. út	19.00	Pro nic za nic	AB2
26.3. čt	19.00	Ztracený ráj (zpráva o člověku)	C4
27.3. pá	19.00	Ztracený ráj (zpráva o člověku)	E5
28.3. so	19.00	Osmyčky	T2020
29.3. ne	19.00	Osmyčky	V2020

HUDEBNÍ SCÉNA			
1.3. ne	18.00	Ráj	
2.3. po	19.00	Ráj	
3.3. út	18.00	Ráj	
4.3. st	19.00	Ráj	
6.3. pá	18.00	Bítlis	zadáno
7.3. so	14.00	Bítlis	
7.3. so	19.00	Bítlis	
8.3. ne	14.00	Bítlis	
8.3. ne	19.00	Bítlis	
20.3. pá	14.00	Grand Hotel	
20.3. pá	19.00	Grand Hotel	C5/E5
21.3. so	19.00	Grand Hotel	P
22.3. ne	19.00	Grand Hotel	D/E7
23.3. po	19.00	Grand Hotel	A1/AB1
24.3. út	19.00	Grand Hotel	C2/E2
25.3. st	18.00	Grand Hotel	SP
26.3. čt	19.00	Grand Hotel	A4/AB4
28.3. so	19.00	Grand Hotel	A6/AB6
29.3. ne	18.00	Grand Hotel	
30.3. po	19.00	Grand Hotel	
31.3. út	18.00	Grand Hotel	

ČINOHERNÍ SCÉNA			
3.4. pá	14.00	Antonius a Kleopatra	
3.4. pá	19.00	Antonius a Kleopatra	C5
4.4. so	19.00	Antonius a Kleopatra	P
5.4. ne	19.00	Antonius a Kleopatra	
6.4. po	19.00	Antonius a Kleopatra	AB1
7.4. út	19.00	Antonius a Kleopatra	E2
8.4. st	19.00	Dotkni se vesmíru a pokračuj	
9.4. čt	19.00	Antonius a Kleopatra	AB4
10.4. pá	19.00	Pro nic za nic	
11.4. so	19.00	Pro nic za nic	
14.4. út	19.00	Antonius a Kleopatra	C2
15.4. st	19.00	Zdenek Merta u klavíru	
16.4. čt	19.00	Ztracený ráj (zpráva o člověku)	A4
17.4. pá	19.00	Ztracený ráj (zpráva o člověku)	C5
18.4. so	18.00	Ztracený ráj (zpráva o člověku)	SP
19.4. ne	19.00	Ztracený ráj (zpráva o člověku)	E7
22.4. st	19.00	Vrabčák a anděl	
23.4. čt	19.00	Antonius a Kleopatra	C4
24.4. pá	19.00	Antonius a Kleopatra	AB5
25.4. so	19.00	Antonius a Kleopatra	A6
26.4. ne	19.00	Antonius a Kleopatra	D
27.4. po	18.00	Ztracený ráj (zpráva o člověku)	
28.4. út	19.00	Ztracený ráj (zpráva o člověku)	E2
29.4. st	19.00	Santiniho jazyk	
30.4. čt	19.00	Pro nic za nic	

HUDEBNÍ SCÉNA			
1.4. st	19.00	Grand Hotel	A3/AB3
2.4. čt	19.00	Grand Hotel	C4
3.4. pá	19.00	Grand Hotel	A5/AB5
4.4. so	19.00	Grand Hotel	
5.4. ne	18.00	Grand Hotel	
6.4. po	19.00	Grand Hotel	
7.4. út	19.00	Grand Hotel	A2/AB2
9.4. čt	19.00	Mamma Mia!	
10.4. pá	14.00	Mamma Mia!	
10.4. pá	18.00	Mamma Mia!	
11.4. so	14.00	Mamma Mia!	
11.4. so	18.00	Mamma Mia!	
12.4. ne	14.00	Mamma Mia!	
12.4. ne	18.00	Mamma Mia!	
14.4. út	18.00	Mamma Mia!	
16.4. čt	18.00	Ráj	
17.4. pá	19.00	Ráj	
18.4. so	18.00	Ráj	
20.4. po	19.00	Poslední loď	
21.4. út	18.00	Poslední loď	PPP/P18
22.4. st	18.00	Poslední loď	PP1/PP2
24.4. pá	19.00	Monty Python's Spamalot	
25.4. so	18.00	Monty Python's Spamalot	
26.4. ne	18.00	Monty Python's Spamalot	

Sting, Lorne Campbell, John Logan, Brian Yorkey:

POSLEDNÍ LOŤ

muzikálový hit

Poslední loď se každému zavrtá pod kůži. Aby taky ne, když autorem strhující hudby i písňových textů je světoznámý hudebník Sting. V jeho stylu se mísí jazzové i rockové prvky za dozvuků irských balad, které vás provedou příběhem drsných mužů z loděnic v městečku Wallsend, do něhož se po letech vrací Gideon Fletcher, aby se pokusil získat nazpět svou ztracenou lásku z mládí.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: K. Pekar nebo D. Vitázek, L. Bergerová nebo R. Coufalová, D. Křížová nebo V. Matušová, Z. Junák nebo L. Kolář, Z. Herfortová nebo J. Musilová a další.

John Du Prez, Eric Idle:

MONTY PYTHON'S SPAMALOT

bláznivá muzikálová komedie podle Monty Pythonů

„Britský humor, skvělé melodie, rozkošná pohádková scénografie, báječné herecké výkony a nápaditá režie, zkrátka po všech stránkách svižné, důvtipné a kompaktní hudební divadlo.“ To vše jsou atributy, kterými recenzent Luboš Mareček hodnotí příběh o legendárním králi Artušovi, jenž nabízí skeči a ironii nabitý příběh, který si dělá legaci snad úplně ze všeho – od historie až po muzikálový žánr.

Režie: Stanislav Slovák

Hrají: P. Štěpán nebo L. Vlček, J. Brožek nebo O. Halánek, H. Holíšová nebo A. Zelová, O. Studénka nebo D. Vitázek, L. Janota nebo A. Slanina a další.

Daniel Große Boymann, Thomas Kahry:

VRABČÁK A ANDĚL

Edith a Marlene

Název inscenace v sobě ukrývá dvě velká jména světového šoubizny. První si svět podmanila svým zpěvem, dojemným životním příběhem a nenápadným zjevem, druhá okouzlovala svou krásou, elegancí a uhrančivým pohledem. Nechte se dojmout silným příběhem o přátelství a vzájemné lásce dvou na první pohled zcela odlišných žen, doplněným legendárními písněmi obou protagonistek, které nikdy nezestárnou a publikum je bude navždy milovat.

Režie: Stanislav Moša, Igor Ondříček

Hrají: H. Holíšová nebo M. Sedláčková, K. Mikulová nebo I. Vaňková, E. Skálová nebo A. Zelová, B. Remišová, R. Jicha a A. Novotný.

René Levinský:

DOTKNI SE VESMÍRU A POKRAČUJ

komedie o cestě z vrcholu až na samé dno a pak zas dál

Biochemikovi Bohumilu Plánovskému se podaří objevit podstatu evoluce. Vědecký úspěch mu zatímčí úsudek, až se nakonec uchýlí k nebezpečným pokusům a manipulaci s lidským genomem. Ač se, jak vidíme, tato konverzační komedie odehrává v poněkud netradičním vědeckém prostředí, je i přesto zdrojem humoru a současné nutí k zamyšlení, kde leží etické hranice vědeckého výzkumu. O tom svědčí i fakt, že na pardubickém GRAND Festivalu smíchu 2018 získala hned tři ocenění!

Režie: Hana Burešová

Hrají: P. Štěpán, A. Antalová, S. Janotová, I. Ondříček, V. Skála, I. Vaňková, A. Slanina, J. Mazák, M. Čížek a R. Gajdoš.

Ema MIKEŠKOVÁ

KAŽDÉ PŘEDSTAVENÍ MĚ INSPIRUJE

I v tomto čísle zpovídáme hudebníky orchestru MdB. Posunuli jsme se ovšem od muzikantských pultíků až k pultu dirigenta. Vlastně dirigentky. O tom, jak ji hudba provázela celý život a do jakých hudebních vod se pouští, jsem si povídala s dirigentkou MdB Emou Mikeškovou.

Emo, jak ses vůbec dostala k hudbě?

Celá moje rodina je hudební. Začalo to dědečkem, který je multiinstrumentalista, hudební aranžér, hrál dlouhá léta na lesní roh, na housle, violu, také na všechny plátkové nástroje a všechny žesťové nástroje, s výjimkou trombónu. Střejda je violoncellista v Janáčkově filharmonii v Ostravě, taťka je bicista, skladatel, aranžér a pedagog Janáčkovy konzervatoře v Ostravě. Už jako malá jsem místo do družiny chodila na zkoušky do Janáčkovy filharmonie, takže ta „deformace“ je tam opravdu odmalíčka.

Někdy se stává, že se děti vymezí vůči práci svých rodičů, když je toho na ně moc. Takže už tehdy tě to chytilo? Už tehdy jsi chtěla být profesionální hudebník?

Už tehdy! Maminka je zase klavíristka, takže mě od tří let učila hrát na klavír, od šesti let jsem začala hrát také na housle, později na některé bicí nástroje, díky tatínkovi. Totiž na těch zkouškách filharmonie, když byla příležitost a dirigent na to přistoupil, tak mě táta občas nechal si něco zahrát.

Kdy přišlo to rozhodnutí, že se nestaneš muzikantem-hráčem, ale něčím víc, tím, kdo dává ostatním hráčům směr, rytmus, zkrátka, že budeš zrovna dirigentem?

Já bych to nedefinovala jako něco víc... Spíš je to něco jiného. Mě dirigování fascinovalo už od té doby, co jsem chodila na zkoušky filharmonie. Navíc tam tehdy působil jako šéfdirigent nádherný mladý impozantní dirigent Rakušan Christian Arming, který byl mým dětským idolem, k němuž jsem vzhlížela. Pak se to dál rozvíjelo. Na gymnáziu jsem účinkovala v amatérském divadle Tajfun, působila tam i skvělá paní sbornist-ryně, která uměla výborně spojit divadlo a zpěv, takže jsme inscenovali muzikály. Dokonce jsem hrála Sandy v *Pomádě* a Dannyho hrál Robert Mikluš (dnes člen Činohry ND v Praze).

Školní družina

Je docela bídné, že to přichází až teď, ne?

Já to nevidím tak beznadějně. V něčem je to děsivé, ale v něčem je to naopak výzva. Beru to pozitivně. Ženy mají jinou energii než muži. A mají jiná pozitiva a jiná negativa. Ale hlavně je každý člověk individualita, takže bych to takhle nedělala. Řekla bych, že hlavní problém, proč to tak lidé berou, je zvyk. Protože když se řekne dirigent, tak si každý představí toho střapatého rozzevlátého staříčka s taktovkou. Zkrátka jen zvyk.

Setkáváš se s tím i v současné praxi?

Občas to tak bývá, ale snažím se tím vůbec nezaobírat. Je to natolik zakořeněný názor některých lidí, že jde těžko změnit. Ale je skvělé, že k tomu dochází naprosto minimálně.

Dirigování mě fascinuje od malička. A když jsem byl malý, tak jsem si myslel, že dirigent jenom tak tancuje před orchestrem. Ono je to asi jinak. Jak se připravuješ na zkoušení, když máš nastudovávat novou skladbu? Zkrátka co všechno musí udělat dirigent, než se postaví na zkouškách před orchestr?

V první řadě by si měl zjistit něco o autorovi, o díle samotném, za jakých okolností v rámci autorova života dílo vzniklo. Měl by samozřejmě něco vědět o správné interpretaci toho konkrétního žánru, ve kterém dílo vzniklo. A pak následuje podrobná práce s partiturou.

A to tě zajímá. Co obnáší taková práce s partiturou?

Je pravda, že v dnešní době si všichni trochu pomáháme nahrávkami, protože většinou už ta díla byla provedena. Já si nejdřív projedu partituru očima, trochu si to přehraju v hlavě, ale ne tak detailně, jen pro přehled, co je kde důležité a podstatné. Pak si třeba pustím několik nahrávek toho díla a udělám si rámcovou představu o tom, co je zajímavé a proč, jestli jsou odlišnosti interpretace z mého pohledu nějak opodstatněné, nebo to dirigent chtěl udělat a priori jinak. A potom pracuji podrobně s notovým materiálem, s jednotlivými hlasy, přehrávám si skupiny hlasů, jednotlivé party... a dělám si poznámky. Bez toho by se dirigent neobešel.

Režisér skončí svoji práci, doaranžuje a už to nechá na hercích. Ty jako dirigentka máš představení v rukou i na každé další repríze. Cítíš tu sílu, tu moc? Baví tě to?

Baví mě to neskutečně a inspiruje mě to, protože každé představení je trochu jiné. Zajímavé je

také to, jak člověk spolupracuje s různými interprety. Divadelní orchestr je doprovodná složka a ve chvíli, kdy zpívá sólista, jsme jeho podpora. Každý sólista třeba preferuje trochu jiné tempo a tak dále. Pokaždé je to živé, pokaždé se stávají nějaké zajímavé věci, někdy i chyba... Je to krásná práce.

Vy teď připravujete spolu s dalším dirigentem Františkem Šterbákem a s režisérem Stano Slovákem muzikál Grand Hotel. Na co se můžeme těšit?

Na neuvěřitelně úžasnou hudbu. Na naprosto dokonalou propracovanou formu toho, kdy všechno, co se řekne na jevišti, je podpořeno scénickou hudbou. Čeká nás hodně práce, ale nádherné práce. Ještě jsem nepřestala být fascinovaná tím, jaké je to dílo! Velmi se těším na společnou práci i na reakce ostatních kolegů na *Grand Hotel*.

Kam bys Grand Hotel zařadila žánrově?

Co se týče žánru, děj je zasazen do 20. století a také hudba se kloní k poctivému klasickému muzikálu 20. let. Místy zaznívá naprosto dokonalý swing, takže bych řekla, že je opravdu o co stát. **Když jsme u toho jazzu, dirigování není tvoje jediná hudební činnost... Ty máš muzikálních aktivit mnohem víc, například zpíváš...**

Ano, je to tak. Ale to beru spíš jako zálibu.

A kde tě tedy můžeme slyšet?

Down Beat Dixieland Band. Jesenická dixielandová kapela, kam dojíždím, je to velká radost. Jsou to částečně amatéři, máme tam sládku z pivovaru, policistu, správce Lesů České republiky, ale i několik profesionálů.

Co tě baví právě na takové muzice jako je dixieland?

Vždycky když slyším dixieland, tak si nemůžu pomoci a musím se usmívat. Je to okamžitá reakce stavu těla. A je to radost. Asi tím, že jsem díky taťulďovi hodně vyrostla na jazzové muzice. A taky na rockové. A to je další věc. Se svým tatínkem a jeho přáteli hraji v kapele, kterou „resuscitovali“ po mnoha letech. Jmenuje se Spartakus a je to takový revival Deep Purple, Black Sabbath, To To a jiných starých poctivých rockových kapel a já jim tam dělám takového Johna Lorda, hraju na klávesy a občas zpívám. To je další radost.

To je solidní rozptyl...

A to není všechno. Dokonce jsem začala i stepovat.

Takže navazuješ na svoji taneční minulost?

Ano, nezůstane zapomenuta. Totiž ten folklór nebyl jediný tanec, kterému jsem se věnovala. Nějakou dobu jsem dělala i moderní balet, také standardní tance, dokonce jsme mívali i předtančení na plesech, pak jsem přešla na akrobatický LA style salsy... pak už nebyl čas.

A je ještě něco mimo hudbu a tance, co ti dělá radost?

Sauna a hory! Chodit po horách kamkoliv jakkoliv, příroda, stromy, zvířata. To je pro mě absolutní relax.

Nedávno měly v našem divadle premiéru inscenace, jejichž název obsahuje slovo „ráj“. Co to znamená pro tebe? Co je to ráj?

(*dlouhá pauza*) To je těžká otázka. A odpověď bude možná paradoxně jednoduchá. Pro mě absolutní ráj znamená šťastná rodina. A jestli to půjde skloubit s hudbou, tak budu jednoho dne nejšťastnější člověk na světě.

Mockrát děkují za rozhovor.

Text: Miroslav Ondra,
foto: Tino Kratochvíl

K výročí vstupu do 75. sezóny Městského divadla Brno bychom rádi přiblížili působiště, kterými od oné první sezóny prošly generace divadelníků před námi a na jejichž práci navazujeme.

Vraťme se tedy do dubna roku 1945, kdy přípravný Závodní výbor Svobodného divadla v Brně začal usilovat o schválení žádosti k povolení divadelního provozu. Druhá stálá brněnská činohra našla pracoviště v budově vystavěné v duchu meziválečné klasicizující architektury nazývané Nový domov na čísle popisném 43–47 ve Falkensteinerově ulici (později přejmenované na Titovu, dnešní Gorkého). Hrstkou divadelních nadšenců čekal generální úklid prostorů, které dříve používala německá armáda. Ze sálu stěhovali postele a nářadí a jeviště se šatnami vyklízeli od slámy. Získaný divadelní sál v Novém domově ovšem nabídl nevyhovující, stísněné prostory velmi vzdálené předstávám pohodlí nebo přepychu. Hlediště se jevilo jako nehostinná tmavá místnost s rozvrzanými židlemi a malý jevištní prostor dával možnosti pracovat s plochou maximálně 3,5 na 7 metrů. Nově vzniklé divadlo se tedy potýkalo s nedostatky provozně-technickými a prostorovými, ke kterým se přidaly i problémy dramaturgické, personální, finanční a materiální. Bylo jasné, že v takovém provizoriu není možné dělat stálou velkoměstskou scénu. Trvalo dvě sezóny, než se naštěstí našly prostory nové.

Prostory divadelního sálu v Novém domově se ukázaly jako nedostačující, a tak v prosinci roku 1945 začala jednání se zástupci Zemského Národního výboru i Národního výboru pro Velké Brno o obstarání vhodnějších prostor pro Svobodné divadlo. Požadavkem byl vyhovující sál nejlépe ve středu města snadno dostupný od tramvajové dopravy. A tak k 1. srpnu 1947 došlo ke stěhování do původně tanečního a příležitostně i divadelního sálu Kulturního domu Družstva obchodně průmyslových zaměstnanců (DOPZ) na náměstí Rudé armády 3 (dnešní Moravské náměstí a sál Divadla Bolka Polívky). Divadlo postupně změnilo svůj název na Městské a oblastní divadlo a Krajské oblastní divadlo. V roce 1954 byl zbudován i nový vchod do stejného sálu, ale z Jakubského náměstí čísla popisného 5 a divadlo dostalo i nový název Divadlo bratří Mrštíků. Na aktuální adrese působil soubor do června roku 1965, než se opět přestěhoval do nových míst.

Text: MiMa,

foto: Nikol Wetterová

BISKUPSKÝ DVŮR 2020

Městské divadlo Brno – SNIP & CO, reklamní společnost, s.r.o.
– Moravské zemské muzeum uvádějí

O STATEČNÉM KOVÁŘI

5. – 12. 6. 2020
4. – 6. 7. 2020

ROMEO A JULIE

14. – 17. 6. 2020

ZAMILOVANÝ SHAKESPEARE

19. – 22. 6. 2020

Městské divadlo Brno

NOC NA KARLŠTEJNĚ

24. – 26. 6. 2020
28. 6. 2020

TŘI MUŠKETÝŘI

30. 6. – 2. 7. 2020

LAKOMEC

8. – 10. 7. 2020

VSTUPENKY JIŽ V PRODEJI! Předprodej vstupenek +420 533 316 360, predprodej@mdb.cz

Kdo je korepetitor?

Práce korepetitora je neviditelná, nezasevěným se může jevit jako nepodstatná a z hlediska muzikantského vlastně trochu nevděčná. Od korepetitora je totiž vyžadováno poměrně hodně zkušeností, dovedností, a přitom tato profese nepřináší onu satisfakci v podobě každovečerního účinkování na jevišti a diváckého potlesku. Že nevíte, kdo je vlastně korepetitor? V hudebním divadle jeden z nejdůležitějších lidí v období zkoušek jakékoliv inscenace. Abych se více dozvěděla o této práci, požádala jsem jednu z našich korepetiterek Moniku Jakubičkovou o rozhovor.

S touto drobnou a křehkou blondýnkou byste se mohli setkat pouze na zkušebnách, a to vždy za klavírem. A protože v těchto dnech oslavila krásné životní jubileum, poprosila jsem ji o krátké povídání nad kávičkou.

Kdo je tedy korepetitor? Je to důležitý člověk, který doprovází na klavír herce při nácvičce na

zkušebnách. Musí být neustále ve střehu a být připraven doprovázet herce a tanečníky na klavír přesně podle požadavku cvičitele či režiséra a následně znát celý klavírní part zkušebního muzikálu.

Zeptala jsem se Moniky, jestli tohle bylo jejím snem. Hodně dlouho se smála a řekla mi, co jsem tušila. Práce korepetitora rozhodně nebyl cíl, kvůli kterému studovala náročnou uměleckou školu, ale holt život jde většinou jinak, než si člověk představuje. Monika byla talentované dítě rodičů klavíristů, které od dětství milovalo hru na klavír. Byla to pro ni úžasná relaxace a klavír dávala přednost před hračkami. Její směřování na konzervatoř a vysokou školu bylo tedy přirozenou cestou. A stejně přirozeně se stalo, že se zde setkala se svojí životní láskou a záhy bylo na cestě první dítě. Přerušila studia a přišlo druhé, pak další... zkrátím to... nakonec měla Mo-

nika pět dětí a dostala se do nádherného kolotoče výchovy svých potomků, který ji nesmírně naplňoval... ale na klavír už nezbylo mnoho času. Mnohdy padala únavou a někdy chtěla dělat něco smysluplnějšího, co by bylo vidět... v jejím případě spíše slyšet. A aby to nebylo jen „Spi děťátko, spi“. Občas se ozval kolega s prosbou o pomoc při vystoupení, občas nějaké doprovázení zpěvačky na koncertech. Ale kontinuální práce s klavírem byla přetržena. Teprve mnohem později, po patnácti letech, jí byla nabídnuta práce korepetitorky pro balet Národního divadla. Monika se přiznala, že ač byla hudební talent, vždy zápasila se čtením notových partů. Jak sama prohlásila: „Asi jsem dysnotik.“ Proto jí vyhovovala volná tvorba za klavírem při doprovázení baletních umělců. Upravovala si různé písně přesně podle potřeb baletního souboru. Mozart by se prý divil, co prováděla s jeho skladbami. Ale jak sama řekla, bylo třeba naučit se pomocí umělcům vystihnout charakter skladby. Mohlo by se zdát, že to není při nácvičce důležité, ale každý tanečník by vám tuto představu okamžitě vyvrátil. Není podstatné jen to, jestli je skladba na tři nebo na čtyři doby. Důležité je také umět pomoci tanečníkům v nácvičce tak, aby je to „nezatlouklo“ do země. Aby jim skladba pomohla vznést se a podpořila je v těžkých hodinách drilu. A to se Monice dařilo a velmi jí to bavilo.

Když potom zpěvohra, jejíž součástí byl i balet, přešla pod křídla Městského divadla Brno, přesunula se i Monika. V našem divadle jí bylo nabídnuto místo korepetitorky a její první práce byla skutečný křest ohněm. Naučit se komplikovanou hudbu Jiřího Šimáčka pro inscenaci *Magická flétna* bylo pro Moniku skutečným oříškem. Bojovala s disharmonií a složitou partiturou. První setkání s naší scénou tedy pro ni bylo dosti krušné a chvíli přemýšlela nad tím, zda se rozhodla správně. Nicméně vydržela, a jak sama dnes přiznává, každá následující partitura pro ni byla rajskou hudbou. Začátky však byly složité nejen z hlediska hudebního, ale také organizačního. Děti byly ještě malé a Monika se dostávala k nacvičování partitur v pozdních večerních hodinách. Ale zkuste hrát na klavír o půlnoci! Později tedy pomohlo digitální piano s výstupem do sluchátek. Také přivítala, když začali skladatelé používat demoverze. Jako „dysnotikovi“ se jí lépe orientovalo v nahrané skladbě.

Dnes už je vše jinak. Děti odrostly, Monika se věnuje nejen korepetitorské práci, ale také vyučuje děti na klavír – učí děti, které mají určitá specifika, jež jim nedovolují chodit do klasických uměleckých škol. Individuální přístup a pochopení pro tyto děti jsou její předností. Za těch patnáct let, co je v našem divadle, se naučila umění vystihnout přesně charakter a výraz muzikálových písní tak, aby byl herec perfektně připraven na chvíli, kdy se setká s celým orchestrem. Že to je jednoduché? To byste se divili, jakými mnoha různými způsoby lze zahrát jednu píseň. Pro Moniku Jakubičkovou je to ale skvělá práce a velmi si cení pochvaly, které se jí často dostává ze strany herců, kteří si uvědomují její nesmírnou pomoc při jejich práci. Až tedy budete příště sedět v hledišti našeho divadla a budete se kochat nádhernými pěveckými výkony našich umělců, vzpomeňte si také na naše korepetitory, neboť za bezchybným pěveckým přednesem je také práce nejen Moniky Jakubičkové, ale všech jejích kolegů.

*Text: Helena Brzobohatá,
foto: Tino Kratochvíl*

Když přijdete do divadelního prostředí, zjistíte, že se stáváte součástí jedné velké rodiny. Rodiny, která vás nezradí, a snad každý si v ní může najít svou spřízněnou duši, a to ne jen jednu jedinou. To je samozřejmě fantastické, snad jen s výjimkou dvou měsíců.

Když se vám totiž podaří přečkat prosinec, kdy vaše konto utrpělo značnou ztrátu s vánočními výdaji, nastává měsíc leden.

Ať už chcete, nebo ne, snad každý lednový den vám na Facebooku vyskočí informace o tom, že jeden, dva nebo šest kolegů z divadla slaví právě v tento den narozeniny. A protože je to rodina, musíte se k tomu postavit čelem. Ideální je takový stav, když je narozeninové číslo kulaté anebo jiným způsobem význačné (jako například stará dobrá třiatřicítka). V tomto případě jsou totiž ideálním dárkem tajné oslavy. Samozřejmě, že jsou tak tajné, že se o nich oslavenec dozví ještě týden před samotným plánováním. Ono se totiž v divadle nic moc utajit nedá. Jednou jsem byl dokonce svědkem toho, že si svou tajnou oslavu oslavenec naplánoval sám.

Ale protože máme překvapení rádi, snažíme se vždy vymyslet i něco navíc. A tak vás jednou může potkat to, že vyjdete po představení na jeviště a zatleská vám celý sál, jindy vám slavnou „hepybrzdej“ zahraje celý orchestr, když Petra Štěpána políbí múza, složí vám hezkou básničku, pokud je čas, můžete se těšit i na nějakou legrační scénku anebo vás může překvapit, tak jako letos Barunku Remišovou, bojovka po celém Brně. Pokud jste si všimli jednoho lednového odpoledne zvýšeného výskytu herců u brněnských památek, nebyla to jen náhoda. Naše jubilatka Barča v doprovodu bodyguarda Aleše Slaniny totiž na své narozeniny musela podstoupit řadu nelehkých úkolů, které ji dovedly až na „tajnou“ (však už víte, jak to s těmi tajnými je) oslavu.

Kulatiny jsme v lednu slavili ještě jedny, a to našeho milého inspicienta, Igora Maršálka – jen, věděli jste, že hruškovice s tonikem je opravdu zajímavá kombinace? Zkuste!

Kulaté narozeniny mám rád. Je to takový hezký milník v našich životech, který otvírá nové kapitoly. Ale i nekulaté narozeniny mám rád. Ty sice nic neotvírají, ale divadelní čas se vždy alespoň na chvíli zastaví a tak nějak ten den patří tomu jednomu, dvěma nebo šesti oslavencům.

Ať už jste tedy, tak jako značné procento našich kolegů, narozeni v lednu, či v jiném měsíci, slavte, jak jen vám to zdraví dovolí a nechávejte se překvapovat. A až jednou nabudete dojmu, že už těch svíček na dortu je zbytečně moc, vzpomeňte si na slova klasika, která praví, že „starý je ten, komu je o deset let víc než vám“. Všechno nejlepší.

Text: Luboš Goby,
foto: Tino Kratochvil,
kresba: Jaroslav Milfajt

SEZÓNÍ PŘEDPLATNÉ

Vážení divadelní příznivci, dovolujeme si vám nabídnout souhrnný přehled titulů nového předplatného na sezónu 2020/2021, v rámci něhož vám představíme osm výjimečných inscenací. Předplatné je pro vás, naše příznivce, vždy výhodné. Nejen tím, že máte pravidelnou dávku kultury, a to pokaždé na stejném sedadle v obou sálech podle vašeho výběru, předplatné je totiž zajímavé i z hlediska cenového, protože abonmá je prostě vždy levnější oproti přímé koupi jednotlivých vstupenek. Získáte ale i další výhody! Náš časopis Dokořán se stane vaším každoměsíčním průvodcem dění a zákulisím Městského divadla. Přinese vám nejen zajímavosti a novinky, ale představí vám také naše tvůrce z jiného pohledu, než jak je znáte. Pokud se stanete našimi předplatiteli, získáte také možnost zúčastnit se různých dalších akcí, na které vás budeme zvat za výhodnějších podmínek. Sdílejte s námi nevšední chvíle a nezapomenutelné zážitky!

Josef Bouček

NOC PASTÝŘŮ

drama o boji talentu s mocí

„I v malém městě můžeš něco dobrého dokázat,“ zapsal si do svého deníku Jakub Jan Ryba, významný český skladatel přelomu 18. a 19. století. Tento osvícenec, učitel, varhaník, houslista a autor více než stovky sakrálních skladeb a několika desítek písní žije v obecném povědomí především jako autor *České mše vánoční*, familiárně zvané „Rybovka“. Tato veskrze radostná hudba však vznikala často v zoufalých existenčních podmínkách – zmíněné „malé město“, tedy Rožmitál pod Třemšínem, kde Ryba jako kantor strávil většinu svého života, se mu postupně stalo neblahým osudem. Ne nadarmo jeden z Rybových životopisů nese titul *Uštváný génius*.

Noc pastýřů dramatika a scenáristy Josefa Boučka líčí právě střet génia jak s nechápavým okolím, tak s existenčními podmínkami, v nichž mimořádný skladatel stěží zvládá uživit rodinu z chudického učitelského platu. Ryba se potýká s posměšky vesničanů, nenaplněným citem k mladé obdivovatelce Pavle, odporem jeho hlavního protihráče, myšlenkově rigidního faráře Kašpara Zachara – ale především s vlastní tvrdohlavostí, neústupností a nechotou slevit z absolutních nároků na sebe sama. I těm, kteří jej podporují (ať je to rodina správce Tichého, jeho vlastní žena či idealistický kaplan Česany), to tak Ryba mnohdy neulehčuje,

neboť ne každou pomoc chce nebo umí přijmout. Dokáže všechny tyto rozpory a konflikty smířit magická „noc pastýřů“, v níž poprvé zazní vpravdě andělská hudba Rybova *Hej, mistře!?* „Bez všeho honem prodlení/ běžme tam, kde to libě zní./ Těto noci přeopdivně/ všechno všude jest jak ve dne./ Jak vše padá libě v uši,/ jak vše proniká mou duší!“ Nadčasové drama o boji talentu s mocí, sváru myšlenkové otevřenosti a omezenosti, o síle ducha a hudby a o vzniku *České mše vánoční* nastuduje v našem divadle režisér Petr Gazdík (dodejme pro zajímavost, že v její předchozí inscenaci v našem divadle v roce 1985 ztvárnil jako desetiletý roli jednoho z Rybových žáků).

Režie: Petr Gazdík

Premiery: 12. a 13. září 2020 na Činoherní scéně

Garry Marshall, Jonathan Frederick Lawton, Bryan Adams, Jim Vallance

PRETTY WOMAN

romantický muzikál

Pohledná, milá a chytrá dívka z velmi chudých poměrů se setká s bohatým, okouzlivým, ale trochu snobským mužem. Ačkoli je dělí propastné společenské rozdíly, zamilují se do sebe a jeden druhého změni. Tentokrát se nejedná o pohádku o Popelce, ale jde o příběh, který je stejně oblíbený a všeobecně známý. Stačí snad jen dodat, že hlavní postavy této romantické love story se jmenují Vivian a Edward, ona je prostitutka a on businessman, a už se každému vybaví film

z roku 1990, ve kterém zazářili Julia Roberts a Richard Gere. Americká filmová komedie režiséra Garryho Marshalla je bezpochyby jedním z nejoblíbenějších snímků 90 let. S rozpočtem 14 miliónů dolarů a výdělkem 463 miliónů patří i mezi kasovní trháky a Julii Roberts přinesla Zlatý glóbus a nastartovala i její hvězdnou kariéru.

V roce 2014 se autor filmového scénáře J. F. Lawton rozhodl spolu s režisérem Marshalllem upravit oblíbený příběh pro jeviště. Ačkoli Marshall během příprav zemřel, producenti v práci i dále pokračovali s přesvědčením, že by si to tak Garry přál. Aby mohl vzniknout titul pro hudební divadlo, oslovili Bryana Adamse a Jima Vallance k napsání hudby a písní, které byly do příběhu přidány. Tito muzikanti byli vybráni pro jejich zakotvení v 90 letech, ve kterých je příběh silně zakořeněn a jejichž atmosféru tak skvěle popisuje. A tak měl v roce 2018 premiéru muzikál *Pretty Woman* v Chicagu, odkud se záhy přesunul na Broadway a na jaro roku 2020 se chystá i jeho londýnská premiéra. Je fantastické, že tak záhy jej v české premiéře může v režii Stanislava Moši nabídnout divákům i naše divadlo!

Režie: Stanislav Moša

Česká premiéra: 17. října 2020 na Hudební scéně

Yasmina Reza

BELLA FIGURA

absurdní groteska

„Bella Figura“ je fráze vypůjčená z italštiny. Skvěle se hodí k protagonistům nové hry současné nejúspěšnější francouzské autorky Yasminy Rezy, držitelky prestižní ceny Laurence Oliviera, laureátky ceny Tony, Grand Prix Francouzské akademie a Molièrovy ceny. Tuto komedii napsala na objednávku divadla Schaubühne Berlin. Autorka přesně analyzuje způsob života dnešních lidí středních let. Jejich hlavním životním motivem je ukázat se všem okolo v tom nejlepším světle, a to za všech okolností. Užívají si všeho, co se blyští, všichni chtějí být krásní, opečovávaní, uhlazení, oděni do nejatraktivnějších značek, jezdí v nejlepších automobilech, navštěvují nejvyhlášenější restaurace, cestují do nejvyhlášenějších destinací, jsou úspěšní ve svých profesích, dbají na zákony, vzorně se starají o své děti i o své rodiče a prarodiče. Ovšem co se skrývá pod vši tou krásou? Všechno se začne komplikovat, když Boris, který

v autě veze svou nevyrovnanou milenkou Andreu, při couvání na parkovišti srazí starší dámu Yvonne. Nic se jí nestane, a tak oba pozve na oslavu svých narozenin. To by nebylo ničím zvláštním, pokud by Yvonne nebyla tchyní nejlepší přítelkyně Borisovy manželky. Když tuto nepříjemnou situaci začne zachraňovat Eric, chorobně navázaný na mírně pomatenou matku se zvláštním smyslem pro humor, zvrhne se setkání pěti lidí při šampaňském do absurdně vyšínutého večera plného groteskních momentů, jaké umí přichystat pouze sám život.

Autorka skrze skvěle vybroušené dialogy a přesnou míru humoru odkrývá rozličné bizarní charakterové podrobnosti. Pracovní úspěchy se bortí jako domečky z karet, intimní vztahy nepřezijí a počáteční okázalá vstřícnost získává zcela jinou podobu. V této náramně dobře napsané kruté komedii vítězí egoismus, nenávisť, předsudky, xenofobie... a výtečný, chytrý humor.

Režie: Mikoláš Tyc

České premiéry: 24. a 25. října 2020 na Činoherní scéně

**Zdeněk Podskalský, Vratislav Blažek,
Evžen Illín, Vlastimil Hála**

SVĚTÁCI

nesmrtelná česká komedie s písničkami

„Tak třikrát whiskey s ledem, ať trošku popojedem, a dámám Hennessy...“ To je tak, když si poctiví venkovští fasádníci, kteří přijeli pracovat na obnově hlavního města, chtějí trošku vyhodit z kopýtka. „Když Praha za noci zazáří neonem, není mi pomoci, já slyším – Pojď, honem!“ Po špatné zkušenosti v luxusním Diplomatu Grillu se rozhodnou, že musí být k nerozeznání od pražských lvů salónů. Skopec, Petrtýl a Prouza si proto pořídí příslušné večerní obleky a dokonce absolvují lekce společenské výchovy a tance u emeritního profesora Dvorského. Když zedníci převlečení za gentlemany konečně okouzli tři elegantní krásky, netuší, že ty si – podobně jako oni – na lidi velkého světa jen hrají...

Není snad nikdo, kdo by neznal kultovní komedii Zdeňka Podskalského *Světáci* z roku 1969, a mnoho lidí z ní cituje dodnes. Už zdaleka ne všichni ovšem vědí, že tento nesmrtelný snímek začal natáčet režisér Podskalský krátce po srpnové okupaci v roce 1968. Nálada na place pry byla zpočátku velmi pochmurná, což se Zdeněk Podskalský snažil změnit tím, že dal hercům

veliký prostor k improvizaci. Výsledkem byl počin, který právem patří do síně slávy českého filmu. Dílo plné ironie i hluboce lidského humoru si s pochopením střídá s malého českého člověka a rozesmává další a další generace diváků z filmového plátna, televizních obrazovek i jevišť. Vždyť „kdo ví, kde má čmelák žihadlo, tomu nebudou kalhoty nikdy krátký!“

Divadelní zpracování nestárnoucí brilantní komedie s krásnými písničkami připraví pro diváky Městského divadla Brno režisér Stanislav Slovák.

Režie: Stanislav Slovák

Premiéry: 12. a 31. prosince 2020 na Činoherní scéně

Georg Büchner

DANTONOVA SMRT

historické drama

Když Georg Büchner roku 1837 zemřel, bylo mu pouhých třiaadvacet let. Přesto však stihl dvěma hrami – *Vojckem a Dantonovou smrtí* – položit základy moderního dramatu. Obě docenilo dostatečně až 20. století: jeho válečné a revoluční hrůzy ukázaly Büchnerův pohled jako prorocký. *Dantonovu smrt*, jeden z nejuchvatnějších dramatických debutů v dějinách světového divadla, napsal tedy Büchner jako jednadvacetiletý. A to během pěti zběsilých týdnů, kdy se neustále coby mladý radikál obával, že za svou revoluční činnost půjde do vězení. Paradoxní přitom je, že Büchner – sám revolucionář – dokázal ve svém vyličení posledního roku Velké francouzské revoluce (1794, známý též jako „rok teroru“) přesně ukázat nebezpečí radikalismu – a to, jak ušlechtilými úmysly bývá cesta do pekla dlážděna.

Dantonova smrt však není jen sugestivním obrazem revolučního krveprolití. Je také velkým dramatem střetu dvou výjimečných, a přitom zcela rozdílných osobností. Citlivý, požívačný skeptik Danton, který se stále více děsí vlády teroru, začíná pochybovat o ideálu revoluce, kterou sám rozpoutal, a stále více utíká ke kartám, ženám a pitkám. Jeho protihráčem je chladný, asketický, neúnavný technolog moci Robespierre, který je přesvědčen, že cesta k lepšímu světu musí vést přes potoky krve. Dantona přátelé přesvědčují, aby se postavil Robespierrovi – a Robespierre si je bolestně vědom toho, že cesta k absolutní moci pro něj není možná bez odstranění Dantona. Oba muži si ale zároveň stále zoufaleji uvědomují, že jsou jen

otroky sil, které rozpoutali: „Člověk je jen pěna na rozbourěných vlnách dějin,“ říká zoufalý Danton. Mimořádné a silně aktuální historické drama s výjimečnými hereckými příležitostmi nastudoval režisér Stanislav Moša.

Režie: Stanislav Moša

Premiéry: 6. a 7. února 2021 na Činoherní scéně

Paul Gordon, John Caird

JANA EYROVÁ

muzikál podle proslulého románu

Charlotte Brontëová (1816–1855), představitelka klasické anglické literatury, se narodila v rodině vikáře a většinu života strávila v yorkshirském Haworthu. Jako třetí z pěti sester musela sledovat, jak jí postupně všichni sourozenci (včetně jednoho bratra) zemřeli na tuberkulózu. Po smrti sourozenců zůstala nějakou dobu sama s otcem, poté se ale odstěhovala do Londýna, kde si v lepší společnosti chtěla užívat úspěchu, který jí přinesl román *Jana Eyrová*. V roce 1854 se vdala, ale rok na to zemřela, pravděpodobně těhotná, na jednu z v té době řádících nemocí – tyfus či tuberkulózu. Ve svém nejslavnějším románu z roku 1847 popsala své zážitky nejen z dívčí školy v Cowan Bridge. Příběh Jany Eyrové, osiřelé dívky, která se ke svému štěstí musela probíjet životem plným strastí a hrůzoplých událostí, oslňuje čtenáře od prvopočátku. Není divu, že se dočkal mnoha televizních, filmových a konečně i divadelních zpracování. I muzikálová verze vypráví romantický příběh lásky mezi Janou a Edwardem Rochesterem spolu se všemi, místy až hororovými liniemi známého příběhu. Dospívající Janě zemře nejbližší přítelkyně Helena, od které se ovšem naučí, že nejhorším nespravedlnostem lze čelit odpuštěním, a díky tomuto mottu se nakonec dočká zaslouženého štěstí.

Muzikál měl světovou premiéru v roce 1996 v Kanadě, na Broadway se dostal o čtyři roky později, získal pět nominací na cenu Tony a zaznamenal přes dvě stě repríz. Autorem hudby a písňových textů je zkušený americký skladatel Paul Gordon a libreto napsal anglický dramatik a režisér John Caird, který má na svém kontě mimo jiné i cenu Tony za svou režii *Bídniců* v roce 1987. My muzikál uvádíme v české premiéře v režii a překladu Petra Gazdika.

Režie: Petr Gazdík

Česká premiéra: 13. února 2021 na Hudební scéně

Brian Yorkey, Tom Kitt

NE/NORMÁLNÍ (Next to Normal)

komorní muzikál

Autory tohoto komorního muzikálu Briana Yorkeyho (libreto a texty písní) a Toma Kitta (hudba) zná náš divák díky oblíbené komedii *Děsnej pátek*, kterou jsme uvedli v evropské premiéře a zaznamenala na našem jevišti 50 repríz. Podobně jako je to v případě *Děsného pátku*, vypráví i *Next to Normal* příběh jedné rodiny. Dcera Natalie zažívá svou první lásku a naráží na překážky a problémy s rodiči Dianou a Danem. Ti řeší svůj vlastní vztah, navíc se stále vyrovnávají s dávnou tragickou ztrátou svého malého syna. Dotud by to byl zcela obyčejný příběh, kdyby Diana netrpěla bipolární poruchou, nemocí, která samozřejmě ovlivňuje veškeré rodinné dění.

Americký rockový muzikál měl na Broadwayi premiéru 15. května roku 2009, z jedenácti nominací získal tři ceny Tony a v roce 2010 byl jako jeden z mála muzikálových titulů oceněn i Pulitzerovou cenou právě za to, že se na poli hudebního divadla zabývá tématy, která pro něj nejsou zcela obvyklá. Velmi intimní příběh zobrazující pouze nejužší rodinný okruh postav (a několik lékařů, u nichž Diana hledá pomoc) otevírá témata, jako jsou deprese, nadužívání léků, lékařská etika, rodičovská bezdůvěra a partnerská krize. To všechno se ovšem odehrává ve svižném tempu současné rockové hudby a autoři příběh odlehčují i častým používáním černého humoru. Od své premiéry na Broadwayi a následné tour po USA byla hra uvedena napříč celým světem. V České republice měla premiéru v Divadle Na Prádle, pro které ji přeložila naše stálá spolupracovnice Zuzana Čtveráčková. My muzikál nyní uvedeme na Činoherní scéně v režii Petra Gazdíka.

Režie: Petr Gazdík

Premiéry: 3. a 4. dubna 2021 na Činoherní scéně

Philip LaZebnik, Ronald Kruschak,
Pippa Cleary, Wolfgang Adenberg

SNĚHURKA A JÁ

pohádkový příběh pro celou rodinu

„Neboj se, je to pohádka, dobře to dopadne!“ Tuhle větu zná každý. Ať už si ji pamatujeme z dětství, kdy nás ji rodičové i prarodičové uklidňovali, když jsme se báli, jak zrovna dopadne pří-

běh, který čteme nebo sledujeme, nebo ji později už sami v roli dospělých říkáme svým dětem. Je na ní cosi uklidňujícího, ale místy i otravného. Znamená to snad, že přicházíme o pocit napětí a tajemství, když víme, že „to“ nakonec dobře skončí? Nebylo by zajímavé a lákavé zjistit, co se stane, když to prostě dobře nedopadne? Stejný nápad měli možná autoři nového původního muzikálu *Sněhurka a já*. Ten totiž nevypráví klasický příběh o Sněhurce tak, jak jsme zvyklí. V jeho ději se propojuje svět lidí a svět pohádek, ve kterém se zlá Sněhurčina macecha Endora rozhodne zabránit tomu, aby „spolu žili šťastně až do smrti“. Má k tomu logický důvod. Jediný způsob, jak zůstat nejkrásnější na celém světě, je zajistit, aby otrávenou Sněhurku nikdy žádný princ nepolíbil. A tak se rozhodne změnit všechny šťastné konce a ovládnout tak celou pohádkovou říši. Naštěstí je zde ještě Florián, dosud nevýznamná pohádková postava, Sněhurčin nemotorný přítel z dětství, který se jí rozhodne přes všemožná nebezpečí a dobrodružství pomoci a vydá se hledat záchránce do světa lidí.

Nový pohádkový muzikálový příběh v sobě obsahuje prvky všeho, co se dá v dobrém slova smyslu označit jako divadlo pro celou rodinu. Díky pohádkám bratří Grimmů, z nichž autoři vycházeli, se zde setkáváme s oblíbenými hrdiny, postavami a bytostmi, které vskutku napínavý příběh řeší s potřebnou dávkou humoru a nadsázky. Vždyť z onoho pomyslného záchránce pohádkové říše se nakonec vyklubou dvě dospívající kamarádky. Spoluautorem scénáře je Philip LaZebnik, který vytvořil mimo jiné scénáře k animovaným filmům *Pocahontas*, *Mulan* nebo *Princ Egyptský*. Autorkou strhující hudby je talentovaná mladá skladatelka Pippa Cleary, jejímž mentorem není nikdo jiný než skladatel fenomenálních *Bídniců* Claude-Michel Schönberg. Muzikál uvedeme ve světové premiéře v režii Stanislava Slováka a překladu Zuzany Čtveráčkové.

Režie: Stanislav Slovák

Světová premiéra: 17. dubna 2021 na Hudební scéně

UPOZORNĚNÍ

Vážení stávající předplatitelé, své Sezónní a Podvečerní abonmá si můžete obnovit pouze od 9. března do 9. dubna 2020. Poté budou vaše sedadla uvolněna do prodeje dalším zájemcům.

NAPSALI O NÁS

ZDAŘILÁ STAROSVĚTSKÁ ŠVANDA

Na vtipnou sňatkovou komedii *Pro nic za nic* z pera Johanna Nepomuka Nestroye vsadilo Městské divadlo Brno. Inscenace Mikoláše Tyce je ukázkou rozverně činoherní komedie s výtečnou kolektivní souhrou desítky herců. (...) Vzniklo svižné představení, které herce stylizuje do lehké karikatury a nadsázky v projevu slovním stejně jako neverbálním. Ony okatě vy-

zdvihované naivní tóny i přeřáplá idyličnost na brněnském jevišti pod portálem, z něhož visí líbezná muškátka, jsou tady ideálním režijním prostředkem. (...) Zdůraznění naivity a hyperbolizování této idylky k popukání umožňuje hercům záměrně přehrávat, ale zejména přihrávat si. Tycovo *Pro nic za nic* je ukázkou výtečné kolektivní souhry. Oba kočovní protagonisté – tady Jan Brožek (Artur) a Aleš Slanina (Picl) – se bezpečně pohybují ve vymezených kontrastních pólech mazaného milovníka a jeho cynického glosátora. Petr Štěpán jako Arturův bohatý strýček Truchlant je ukázkou přesně zveličené a bravurně přeháněné komiky. Výteční jsou tady ale opravdu všichni. Milan Němec jako hostinský Kyselák, Michal Isteník jako kapitalista Myšička, Marek Hurák coby jeho nedomrlý syn Ignác nebo Marco Salvadori jako číšník Jirka, jehož autorský monolog s názvy italských jídel oprávněně vyvolá potlesk na otevřené scéně. O nic pozadu nezustává dámská šatna: Barbora Goldmannová coby Truchlantova schovanka je husičkou z filmů pro pamětníky, Eliška Skálová přeslazenou hostinského dcerou Salí a Lucie

KŘÍDLA 2019/2020

divácká anketa

Nejoblíbenější herec:

.....
.....

Nejoblíbenější herečka:

.....
.....

Nejvýraznější tvůrčí počin: (dramaturgie, scéna, kostýmy, hudba, choreografie, rekvizity, masky, plakát atd.)

.....
.....

Nejoblíbenější inscenace:

Václav Havel / **Žebrácká opera**

Benny Andersson, Björn Ulvaeus, Catherine Johnson / **Mamma Mia!**

Miloš Urban, Stanislav Slovák, Jan Šotkovský / **Santiniho jazyk**

Johann Nepomuk Nestroy / **Pro nic za nic**

Zdenek Merta, Stanislav Moša / **Ráj**

John Milton, Dodo Gombár / **Ztracený ráj (zpráva o člověku)**

Luther Davis, Robert Wright, George Forrest, Maury Yeston / **Grand Hotel**

William Shakespeare / **Antonius a Kleopatra**

Robin Shenk, Petr Štěpán, Miroslav Ondra / **Devět křížů**

Božena Němcová, Petr Ulrych / **O statečném kováři**

Bergerová si s komickou vervou stříhne hned tři úlohy. Finálním sdělením komedie je konstatováno, že všechno tento mumraj byl pro nic za nic. Vy stejný pocit z představení mít nebudete.

Luboš Mareček,
Lidové noviny, 15. 1. 2020

ANATOMIE MOCÍ A LŽÍ

K výročí sametové revoluce sáhly mnohé české scény k tvorbě Václava Havla. Několik zvolilo *Žebráckou operu*. (...) Počátkem sezóny, který tu tradičně náleží pražské režisérce Haně Bure-

Hlasujte v divácké anketě Křídla a oceňte výkony těch, kteří si to podle Vás zaslouží nejvíc! Hlasovat můžete vícekrát, ovšem pouze prostřednictvím tohoto hlasovacího lístku (internetové zaslání hlasů je zrušeno), který najdete v každém vydání časopisu Dokořán, ve foyeru Činoherní a Hudební scény či v pokladnách MdB. Výsledky ankety vyhlásíme v prosinci 2020 během slavnostního předávání cen. Vyhrát však můžete i Vy! Každý měsíc vylosujeme jednoho šťastlivce, který od nás získá věčnou cenu. Pro to prosím vyplňte také Vaši e-mailovou adresu a telefon, abychom se s Vámi mohli spojit.

Jméno:

.....

E-mail:

.....

Tel. číslo:

.....

Anketní lístek vhodte do schránky ve foyeru Činoherní či Hudební scény nebo v centrální pokladně MdB nejpozději do 30. 11. 2020. Děkuje!

šové, se k nim přiřadilo Městské divadlo Brno. (...) Pod šedou „krabicí“ s obměnitelnými interiéry (výtvarník Tomáš Rusín) muzicíruje orchestr partituru Petra Hromádky; demagogické monology v ironickém kontextu střídají leitmotivické repliky, princip zrcadlení je naplněn obsazováním (výrazná Markéta Sedláčková) do příbuzných postav. Fešáckého polygamistu Macheatha (suverénní Petr Štěpán) i usedlého cholera Peachuma (Jan Mazák) přelstí policejní šéf Lockit stylově přesného Viktora Skály.

Vít Závodský,
Týdeník Rozhlas, 2. 12. 2019

INSCENACE ROKU – NOMINACE – ŽEBRÁČKÁ OPERA

(...) V inscenaci, jež si na rozdíl od jiných na Havlovi nevyhládala ani zub, se důsledně „přiznává“ všechno: živá hudba, divadlo na divadle, nápověda jako první pomoc při utonutí v náročném dramatické partituře, bavičství, jež se nám dostalo už i do podvědomí a dáváme mu úchylně průchod i před Hynaisovou oponou, a celková lehká pokleslost, jež sluší hře, předloze i aktuál-

nímu přesahu do našeho zasmrádlého Babišova. A taky „šmíráčky“ obnažené zákulisí s ochrannou s vysílačkami, střežící před nežádoucími vpády undergroundu kukátkovou krabicí. (...)

Vladimír Just,
www.divadelni-noviny.cz, 7. 1. 2020

FOTBALOVÁ POHÁDKA

(...) Osvědčený autorský triumvirát scenáristů Petra Štěpána, dramaturga Jana Šotkovského a režiséra Stanislava Slováka sáhl po známé próze „pro kluky malé i velké“ – *Klapzubově jednáctce* od Eduarda Basse. Jazzman Jiří Leviček přispěl pětatřiceti převážně swingovými čísly, takže s řadou ozvláštňujících nápadů vznikl pohodový rodinný muzikál o cílevědomém chalupníkově z Dolních Bukviček (Viktor Skála), který fotbalový mančast svých synů dovedl až na světový vrchol. S přijatelnými syžetovými obměnami (Sokol Děda Klapzuba Zdeňka Junáka, posílení ženského prvku Alenu Antalovou jako tolerantní i rozhodnou Mámu a dívčími Vypravečkami coby atletkami a lidojedkami) uchoval ve všech scénických složkách dobový kolorit i nevtravé poselství o houževnatosti, soudržnosti a smyslu pro fair play.

Vít Závodský,
Týdeník Rozhlas, 4. 3. 2019

NEBEZPEČNÉ VZTAHY V BRNĚ (...)

(...) Autor vypráví příběh dvou libertinských šlechticů – Vikomta de Valmonta a Markýzy de Merteuil – jejichž zálibou je zahrávání si s city ostatních blízkých lidí. Svádějí a následně bez výčitek odvrhují své nevinné oběti. Dostávají se však nakonec do pastí svých vlastních her. (...) Téma je známé, zápletky také a stejně příběh do hlediště láká další a další diváky. (...) Vikomt

Michala Isteníka a Markýza Radky Coufalové, to jsou vynikající herecké kreace, propracované do všech detailů. (...) Nelze se ještě nezmínit o křehké Cecilii Kateřiny Marie Fialové, která rozehrála své naivní mládí s takovou křehkou i bezhlavou energií, až musela chytit za srdce každého diváka. A pak krásná role nešťastné Paní Tourvel Barbory Goldmannové. Její boj odolat zamilování do Valmonta byl plný různých registrů cudnosti i vášně, plný jemných detailů. Příkladně herectví. (...) Po režijní i herecké stránce je tato inscenace učebnicí moderního herectví. (...) Městské divadlo v Brně má na to udělat z titulu další diváčkou stálici.

Peter Stoličný,
www.eurozpravy.cz, 11. 4. 2019

Gratulujeme Petru Hlouškovi!

Krom jiných spolupracuje náš grafik a scénograf Petr Hloušek mj. také s norským divadlem Folketeateret v Oslu. Na začátku letošního roku byl za svoji práci pro toto divadlo oceněn v prestižní divadelní soutěži BroadwayWorld Norway Awards 2019, ve které místní publikum svými hlasy rozhoduje o nejlepších inscenacích, umělcích i dalších divadelních počínech. Do soutěže byly zahrnuty regionální produkce a turné, které byly v Norsku zahájeny od 1. října 2018 do 30. září 2019. Jedná se o regionálně udělené ceny, jejichž působnost se letos významně rozšířila, kromě Norska se udílely i v dalších městech po celém světě! A právě brněnský scénograf získal v této soutěži cenu za nejlepší scénický design ke kouzelnému muzikálu o rodinných vztazích a lásce *Za zvuků hudby (The Sound of Music)*, který měl v divadle Folketeateret premiéru 6. září 2019.

Městské divadlo Brno

Lidická 1863/16, 602 00 Brno
+420 533 316 360, predprodej@mdb.cz

Antonius a Kleopatra

Tragický milostný příběh dvou velíkánu antických dějin, římského vojevůdce a královny Egypta, pojál Shakespeare jako komorní drama vášnivé cizoložné lásky v kulích velkého světa, a zároveň jako oslavu lidskosti a trpký výsměch samolibé moci. Postavil proti sobě Západ a Orient, rozum a cit, dravé, nelibostné mládí a rytířsky pošetilou zralost...

Hra napsaná na přelomu let 1606 a 1607 dějově navazuje na tragédii *Julius Caesar* z roku 1599. Svou datací i svým vyzněním je na přechodu mezi velkými tragédiemi autorova vrcholného období a pozdními romancemi. V centru hry stojí nejproslulejší milenecká dvojice starověku, již se před Shakespearem i po něm dostalo řady literárních zpracování. Hlavním pramenem jsou Plútarchovy *Životy slavných Řeků a Římanů*. Příběh velkého vojevůdce Antonia, kterého ke zkáze přivede „kurtizána“ Kleopatra, jak ho s mnoha působivými detaily vypráví tento antický spisovatel, nabyl v různých adaptacích i odlišných podob. Shakespeare tedy nepřejímal jen známý děj, ale mohl vycházet i z rozporuplných hodnocení titulních postav; v každém případě došel osobitého pojetí: stárnoucí milenci, jejichž osobní touhy se střetávají s nadosobními povinnostmi vládařů, se při pohledu do soukromí jeví poněkud směšně a nedokonalí, ale o to lidštější a věrohodnější.

Dějštěm hry, která zahrnuje historické události dlouhých deseti let, je, alespoň ze sebestředného hlediska jejich protagonistů, celý tehdejší svět. Příběh se volně přelévá mezi dvěma jeho protipóly, Římem a Egyptem, ale přeskakuje často jako by filmovým stříhem na Sicílii, do Atén, Sýrie... Shakespeare charakterizuje oba póly rozděleného světa řadou protikladných aspektů. Zatímco Řím, reprezentovaný najmě mladým, bezskrupulózním dobyvatelem Octaviem Caesarem, představuje civilizaci, již patří budoucnost, tajemný Egypt s jeho odkvétající vládkyní Kleopatrou, v jejichž tenatech uvázl před Antoniem nejeden římský potentát (nejslavněji ovšem diktátor Gaius Julius Caesar), je místem radostného prožívání přítomnosti a sou-

časně i místem odsouzeným k zániku. Mužský a ženský princip, rozum a cit, povinnost a slast leží v této hře na opačných střelkách kompasu. Uprostřed stojí Antonius, jehož k Západu vážou povinnost římského velitele a k Východu láska ke Kleopatře; vězí hluboko v onom dilematu, které později formuloval Goethe svým proslulým „herrschen oder geniessen“, panovat nebo užívat života. Mnozí se shodují v tom, že v Kleopatře vytvořil Shakespeare svou nejzdařilejší ženskou postavu. Je kvintesencí všech ženských

ctností i nectností. Umí být vznešená i nízká, je proměnlivá jako Luna, která je její patronkou. Ona je tou největší egyptskou záhadou. Tato milénka s bohatou minulostí si jako na svou poslední kořist políčila na Antonia, zmocnila se ho a snad ani ona sama (jako on) neví, zda ho miluje nebo jen využívá k vlastním záměrům. Antonius podlehne kouzlu této „čarodějky“ a bez ohledu na vše se od ní nechává vést do záhuby. Jejich láska, plná zvrátů a nervozity, může dozrát do plné intenzity citu až ve chvíli, kdy oba tento svět opouštějí a triumfují nad světskými malichernostmi. Jak uboze z jejich pohledu musí vypadat Octavius se svou vítěznou pompou. Shakespeare jako občan své země věděl, že vláda a moc jsou neslučitelné s lidskými slabostmi a že budoucnost patří lidem typu Octavia Caesara, ale jako člověk stranil „nemorálním“ milencům, kteří se dokážou vymknout zákonitostem světa a na konci života chtějí raději být a milovat než dobývat a vládnout. Překlad: **Jiří Josek**. Úprava a režie: **Stanislav Moša**. Scéna: **Christoph Weyers**. Kostýmy: **Andrea Kučerová**. Hudba: **Mirko Vuksanović**. Hrají: **Ivana Vaňková** (Kleopatra), **Petr Gazdík** (Marcus Antonius), **Jakub Uličník** (Octavius Caesar), **Michal Isteník** (Enobarbus), **Viktor Skála** (Lepidus), **Dušan Vítázek** (Sextus Pompeius), **Igor Ondříček** (Agrippa), **Petr Halberstadt** (Canidius), **Dagmar Křížová** (Octavia), **Hana Štěpánová** (Charmian), **Eliška Skálová** (Iras) a další. **Premiéry 4. a 5. dubna 2020 na Činoherní scéně MdB.**

PARTNEŘI DIVADLA

OKNO STYL
Mezi nebem a zemí. Dokonalá okna

system
SW HW

BUSINESS CENTRE
VÍDEŇSKÁ

ZSD

JSC BRNO s.r.o.

EPS BRNO

Carmen Flora
květinářství a aranžovna

PSK GROUP
DYNAMICKÁ STAVEBNÍ SPOLEČNOST

**ZOO
BRNO**

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI

SNIP & CO
REKLAMNÍ SPOLEČNOST

REALMEDIA

B

DOKOŘÁN BŘEZEN 2020 Městské divadlo Brno

Ředitel:

Stanislav Moša

Lidická 1863/16, 602 00 Brno

Tel.: +420 533 316 320

+420 533 316 360

www.mdb.cz

Šéfredaktorka:

Klára Latzková

Tisková mluvčí:

Lenka Kovářiková

Grafická úprava:

Petr Hloušek,

Petr Konečný

Periodikum registrováno
pod číslem MK ČR E 12150

253. číslo

Vydalo MdB za finanční podpory

Ministerstva kultury ČR

Uzávěrka: 14. 2. 2019

Náklad 5 600 ks

Titulní strana:

foto: Tino Kratochvil

CONYA
cz

ZTRACENÝ RÁJ

Barbora Goldmannová,

Jan Brožek

ZDENEK MERTA U KLAVÍRU

*neopakovatelný večer
plný hudby*

15. dubna 2020
na Činoherní scéně

Večer u klavíru tentokrát stráví se Zdenkem Mertou zpěvačka Leona Machálková! Kdo by neznal blondatou rodačku ze Zlína, která působila jako moderátorka v rádiu, vydala osm sólových a šest muzikálových alb a má na kontě nespočet krásných rolí v muzikálech jako *West Side Story*, *Jesus Christ Superstar*, *Dracula*, *Les Misérables (Bídničci)*, *Robin Hood* či *Mamma Mia!*. V dubnu nás rozhodně čeká jedinečný a neopakovatelný večer plný hudby a zajímavých historek, kterým nás tradičně provede šarmantní pohotový glosátor Zdenek Merta!

Stanislav Moša
Zdenek Merta

Ráj

režie: Stanislav Moša

SVĚTOVÁ PREMIÉRA NA HUDEBNÍ SCÉNĚ

8. ÚNORA 2020